Prijs 21 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

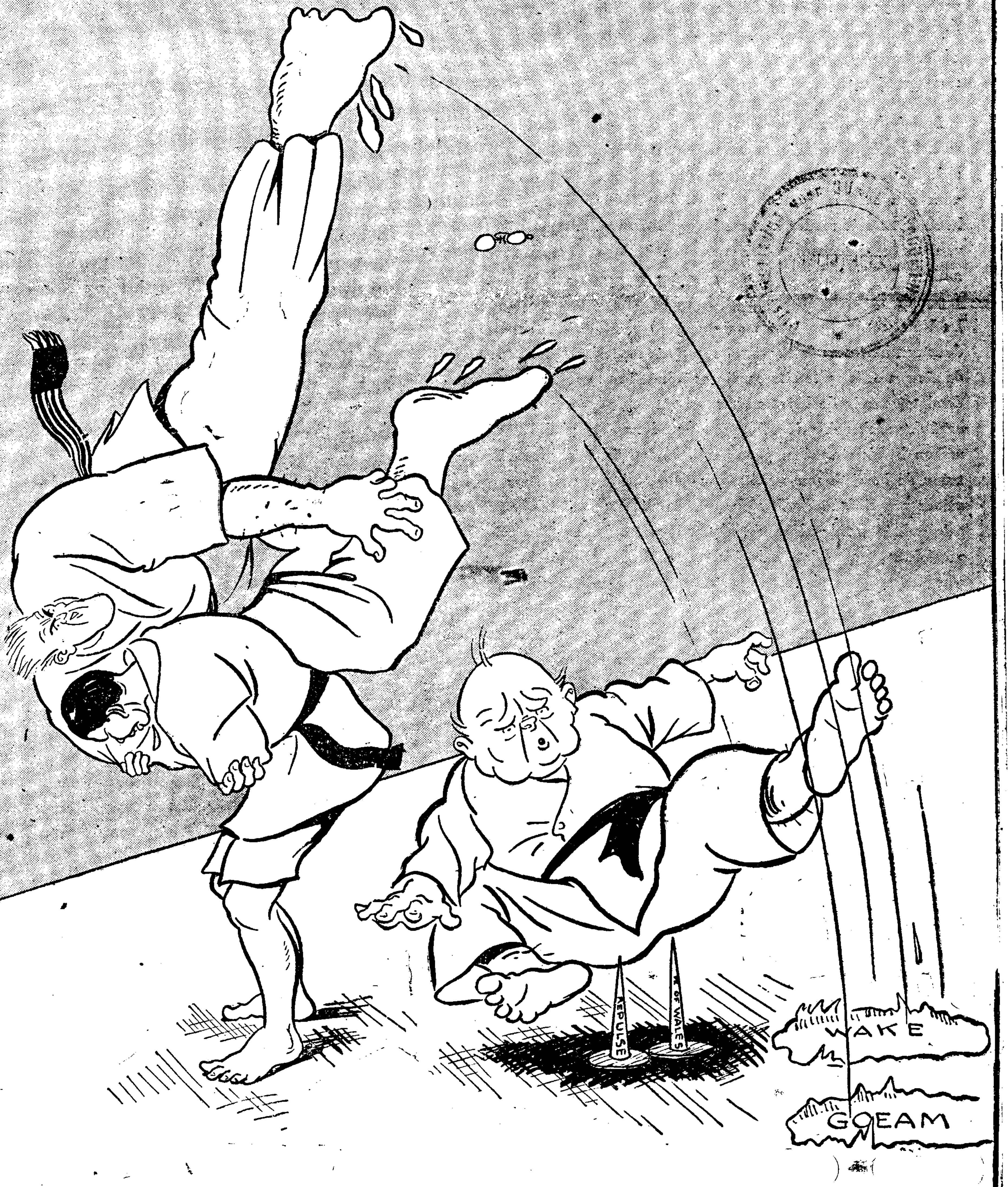
Zaterdag 20 December 1941
4e jaargang Nr. 124

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

De man met de leemen voeten, of wel: einde van de eerste ronde — (Japan past de seionaga toe)

De beteekenis van 14 DECEMBER

Het jaar 1941 wordt niet afgesloten zonder dat zich op het binnenlandsch-politieke front een groote verandering heeft voltrokken. Ter gelegenheid van de herdenking van het tienjarig bestaan van de N. S. B. op 14 December j.l. werd immers door den Rijksminister, Rijkscommissaris Dr. Seyss-Inquart bekend gemaakt, dat met ingang van genoemden datum alle politieke partijen en vereenigingen zijn verboden, zoodat de politieke wilsvorming van het Nederlandsche volk zich alleen nog maar kan manifesteeren in en door de N. S. B. onder haar leider Mussert. Hiermede wordt de N. S. B. dus tot staatspartij verheven.

Practisch worden door dit besluit alleen de Nederlandsche Unie en het z.g. Nationaal Front getroffen en niemand, die nog tot eenig objectief oordeel in staat is, zal willen beweren, dat dit voor ons volk een achteruitgang beteekent. De Nederlandsche Unie toch heeft het nooit verder kunnen brengen dan een vergaarbak te zijn van alle „anti-elementen." Hier vonden joden, vrijmetselaars en alle andere Oranje-bolsjewieken elkaar om te kankeren en te stoken tegen de Duitsche Weermacht, het Duitsche volk en den Führer. De Unie was de bron van menig gemeen pamflet, dat ten doel had door een bewust valsche voorstelling het Nederlandsche volk tegen de nieuwe orde op te hitsen; zij was ook de bron van menige terreurdaad tegenover de bezettende macht, tengevolge waarvan uit den aard der zaak ook vele volksgenooten, die met deze daden niets te maken hadden, werden gedupeerd. De Unie was, misschien wel tegen de bedoelingen van haar oprichters in, van den aanvang af zuiver negatief. Zij heeft zich wel eens beklaagd, dat haar niet de gelegenheid werd geboden om positieven, opbouwenden arbeid te verrichten, maar hiertoe is zij in werkelijkheid nooit in staat geweest. Ettelijke malen heeft De Misthoorn er op aangedrongen, dat deze vereeniging van Radio-Oranje-vereerders door de overheid zou worden verboden; nu deze gesanctionneerde haard van onrust van het politieke tooneel verdwenen is, kunnen wij dit niet anders dan toejuichen. De verhouding tusschen het Nederlandsche en het Duitsche broedervolk kan er slechts zuiverder door worden.

Nationaal Front was op een geheel andere wijze gevaarlijk; waar deze beweging er nimmer in geslaagd is onder het volk een aanhang van eenige beteekenis te krijgen, was haar doel van den aanvang af te pogen de nieuwe orde, die ook volgens haar inzichten onherroepelijk komen moest, om te buigen in den jezuïtisch- corporatieven geest. Zonder er ook maar eenigszins rekening mee te houden, dat dit volk in de eerste plaats een Germaansch-protestantsch volk is, heeft zij op de brutale wijze, den zwarten machthebbers eigen, steeds getracht, ons volk weer onder den knoet van Rome te brengen. Arnold Meijer, die weliswaar zelf zijn opleiding tot priester heeft ontvangen, was daarbij echter, naar onze meening, niet zoozeer de leider dan wel de geleide. Hij was de ijdele en eerzuchtige, maar voor zijn taak volkomen onberekende op den voorgrond tredende organisator. Zijn plotselinge ingevingen, volgende op momenten, dat het een juistere politiek geweest ware een afwachtende houding aan te nemen en zijn eeuwig weifelen op oogenblikken, dat men een daad van hem verwachtte, daarenboven nog bezield van een grenzeloozen eigenwaan, was hij altijd de belachelijke figuur, op wien de hem gegeven spotnaam van „Koning Arnold" inderdaad van toepassing was. Zijn naaste medewerkers waren ten deele geraffineerd-jezuïtische elementen, ten deele onbekwame geldbaronnen; immoreel waren ze vrijwel allemaal. Ook de verdwijning van Nationaal Front is een opluchting, omdat hiermede een zwarte burcht werd opgeruimd.

Wat ten slotte de N. S. N. A. P. betreft, ook hier is thans meer klaarheid gekomen. Iedereen zal na den 14en December nu weten, dat deze partij voorgoed verdwenen is en dat de door de leiding dezer partij aangenomen houding alsof alleen maar van een tijdelijke stopzetting prake was, niet juist is geweest. Blijft slechts de dwingende noodzakelijkheid om tusschen de oud-leden der N. S. N. A. P. en de N. S. B. de zoo gewenschte fusie te brengen. Wij twijfelen er echter niet aan of deze zal, nu een belangrijke formeele hinderpaal uit den weg is geruimd, binnenkort tot stand komen, waarmede dan ook de N. S. B. haar werk van het eerste decennium volledig zal hebben bekroond.

De N. S. B. moge dan al geen versperringen meer ontmoeten op den weg dien zij heeft te gaan om het Nederlandsche volk voor zich te winnen, dit neemt niet weg, dat de verantwoordelijkheid, die hiermede op haar schouders geladen wordt, zeer groot is.

Bovenal zal het een groote mate van tact eischen, om een volk als het onze, dat opgevoed is in den hokjes- en kliekjesgeest, in de politieke uniformiteit verder te leiden, opdat het een waardige plaats in het komende Europa kan innemen. Althans zonder dat het onjuiste gevoel ontstaat, dat het in zijn vrijheid wordt beknot. Wij vertrouwen echter, dat haar dit, ondanks den fellen tegenstand, op den duur zal gelukken.

Het tweede belangrijke moment van deze vergadering was, toen Ir. Mussert opnieuw bevestigde, dat het de wil van den Führer is, dat Nederland een zelfstandige vrije plaats zal innemen in de Germaansche volkerengemeenschap. Ons land zal geen protectoraat en geen kolonie van het Derde Rijk worden. Zij, die thans telkenmale luid van de daken verkondigen, dat ze „warme vaderlanders" zijn en desondanks door hun houding het grootste gevaar vormen voor het voortbestaan van hun vaderland, zullen later wellicht nog eens beseffen van welke beteekenis het geweest is om thans niet alleen als overwonnen volk, maar bovenal als een volk, dat zich eigenlijk de vrijheid niet waardig heeft getoond, een gelijkgerechtigdheid te verkrijgen.

De Nederlanders weten nu waaraan ze toe zijn en de N. S. B. zal na verloop van eenigen tijd kunnen bepalen, wie voor en wie tegen de nieuwe orde is. Hopenlijk zullen het gezond verstand en de lust om iets tot stand te brengen het bij onze menschen winnen van de grenzelooze haatdragende en negatieve propaganda der gedroste regeeringskliek. Dan zullen alle offers, die in deze jaren gebracht worden, niet om niet zijn geweest!

Hoe het Jodendom de Vereenigde Staten beheersch

Het voorspel van den oorlog

Het Amerikaansche volk slachtoffer van het joodsche streven naar wereldheerschappij

IN 1933 nam het Nationaal Socialisme onder leiding van Adolf Hitler de macht in Duitschland over. Op den zelfden dag verklaarde het wereldjodendom den oorlog aan het Rijk. Het joodsche oorlogsdoel heette toen al en het heet nu nog: Vernietiging van Duitschland en de Duitschers. Het jodendom meende zijn doel te bereiken door een economischen oorlog tegen Duitschland.

In den loop van den tijd zag het jodendom in,dat het op deze wijze niet tot zijn doel kon komen. Het begon toen den militairen oorlog tegen Duitschland systematisch voor te bereiden. In de joodsche wereldpers verscheen voor de eerste maal het parool „*kruistocht van de drie groote democratieën Engeland, Frankrijk en Amerika tegen Hitler-Duitschland*".

Het Amerikaansche volk had in dezen tijd in het geheel geen belangstelling voor de vraagstukken van de Europeesche politiek. Het eerste doel was daarom de belangstelling voor Europa weer op te wekken. De noodzaak hiervan hebben de joden dadelijk ingezien.

27 November 1936 verscheen in de Fransche krant „Le Temps" een „Open Brief" van den jood Ruben Blank, waarin een poging werd gedaan, de Vereenigde Staten uit haar politiek-passieve houding tegenover Europa te halen en in een Fransch-Engelsch oorlogsverbond tegen Duitschland te betrekken. Dit natuurlijk onder het voorwendsel de vrede te willen bewaren. Het artikel draagt het beteekenisvolle opschrift „De Engelsch - Fransch - Amerikaansche Entente".

Blank schrijft daarin o.a.:

„Zeer zeker is het niet te loochenen, dat de tegenwoordige toestand van de Amerikaansche openbare meening over het algemeen niet gunstig is voor een actie, die de Vereenigde Staten ertoe zou kunnen brengen tot den internationalen vrede te treden. Maar wij weten, hoe deze toestand van de *openbare meening in Amerika veranderd wordt, of nog beter gezegd veranderd werd.*

Wij weten wat zekere Amerikaansche politici (bedoeld zijn in het bijzonder de joden Brandeis en overste House) — *zekere Amerikaansche kranten en in het bijzonder eenige Europeanen* (Sir Herbert Samuel, Dr. Chaim Weizmann, Nahum Sokolov, Sir Marc Sykes, Picot enz.) *voor dit belangrijke werk gedaan hebben.*"

En diepgaand onderzoek van de tegenwoordige toestand van de Amerikaansche publieke meening zou echter aantoonen, dat zij tenslotte, wat de internationale politiek betreft, allesbehalve Amerikaansch is. Wij weten eveneens, dat men er zich voor hoeden moet, de publieke meening van de groote pers als de geestestoestand van het geheele volk te beschouwen.

Hoe men zich vergissen kan, als men de geestesgesteldheid van het volk slechts alleen naar de publicaties van de kranten met groote oplagen beoordeelt, toont ons een van de wellicht meest leerrijke voorbeelden:

In Januari 1917 stond overste House (jood — red.) tegenover president Wilson erop, noodzakelijke militaire voorbereidingen voor een mogelijken oorlog tegen Duitschland te treffen. Wilson was er echter vast van overtuigd, dat het Amerikaansche volk tegenover deelname aan een Europeeschen oorlog volkomen vijandig gezind zou zijn.

„Er zal hier geen oorlog komen", antwoordde hij op de voorstellen van overste House: „Het land wil tegen geen prijs in dit conflict betrokken worden."

Enkele weken later begroette het geheele Amerikaansche volk bijna eenstemmig de oorlogsverklaring aan Duitschland met heftig enthousiasme.

De huidige toestand van de publieke meening in de Vereenigde Staten werd kunstmatig ontwikkeld. Het is in tegenspraak met den natuurlijken aanleg van dit volk, dat, van Europeesche afstamming, voor een belangrijk deel zelfs van nog zeer jonge Europeesche afstamming, niet ongevoelig kan zijn voor het lot van Europa. *Zeer zeker regeert in een democratischen staat practisch de publieke meening. Een actie van de Vereenigde Staten voor het behoud van den internationalen vrede zou niet mogelijk zijn zonder den steun van de openbare meening....*

Maar wat volgt daaruit? *Natuurlijk niets anders voor de vrienden van den vrede, dan dat zij zich met alle krachten inspannen de openbare meening van het Amerikaansche volk naar het behoud van den vrede te richten....*"

Deze „Open brief" van den jood Blank was hoogst belangwekkend, omdat hij in het Fransche regeeringsblad gepubliceerd was. Hij was een parool voor het wereldjodendom. Het jodendom wilde Amerika in de Europeesche politiek betrekken. Amerika moest een leidende actieve rol in een Fransch-Engelsch-Amerikaansche entente spelen. Het moest gelokt worden door de leus: aansluiting van de democratiën voor het behoud van den vrede. De jood Ruben Blank gaf het parool uit, om, als in 1917, de publieke meening in de Vereenigde Staten beslissend te beïnvloeden. Men lette op het cynisme, waarmee dit gebeurde. Men lette verder eens op, hoe geringschattend de jood Blank in werkelijkheid over de democratie denkt. Democratie is slechts een middel om het doel van de joden te bereiken. Met één pennestreek moest het Amerikaansche volk voor de belangen van de joodsche wereldpolitiek gewonnen worden!

In bijgaande beschouwing geeft een bijzondere medewerker een gedetailleerd overzicht, steunend op authentieke documenten, van de joodsche bemoeiingen om de Vereenigde Staten in den oorlog te betrekken en van de joodsche macht in het Rijk van Roosevelt

En het doel van de joden is: Onder de leus van democratie en het behoud van den vrede een nieuwen wereldoorlog te doen ontbranden, om het volksche ontwaken te belemmeren en de joodsche wereldmacht definitief te vestigen.

Dat dit door Ruben Blank uitgegeven parool door het jodendom goed begrepen is, toont het volgende:

De krant „Journal des Nations", het bekende orgaan van den Volkenbond, dat voor het grootste deel dezelfde joodsche medewerkers had als de in Parijs verschijnende beruchte jodenkrant „Le droit de Vivre", bracht zes dagen na de publicatie van Ruben Blank in de „Temps", een artikel „De democratische entente tegen het oorlogsgevaar."

Dit artikel houdt zich bezig met een interview, dat de toenmalige minister-president, de jood Léon Blum, den president van de „United Press", Hugh Baillie heeft toegestaan.

De jood Blum verklaarde o.a., dat een nieuwe wereldoorlog verhoed kon worden, als de drie democratieën Engeland, de Vereenigde Staten en Frankrijk het eens zouden worden

Woordelijk verklaarde Blum:

„Bij onze inspanning, den vrede te stabiliseeren, hebben wij he hulp van de Vereenigde Staten noodig en hopen wij, dat president Roosevelt, na zijn terugkeer uit Zuid-Amerika besluiten zal, *ons met al zijn krachten te steunen.*

Daarmede was glashelder gezegd, dat aan president Roosevelt en aan de Vereenigde Staten een beslissende rol in de ontwikkeling van de toekomstige Europeesche politiek is toebedacht. Achter Roosevelt echter staat de democratie. En achter de democratie staat de jood. Het is dus zoo, dat het jodendom in naam van de democratie de politiek van Europa beslissend probeert te beïnvloeden.

In 1938 ging het jodendom tot den grooten aanval over. Het mobiliseerde de Vereenigde Staten. Het door Ruben Blank in 1936 uitgegeven parool werd opgevolgd. Van Amerika uit werd in de politieke onrust van Europa steeds nieuwe brandstof geworpen. Verscherpt werd de toestand, doordat ook de Amerikaansche oorlogsminister Woodring en zijn plaatsvervanger Johnson mee in het koor der wrake tegen de autoritair geregeerde staten instemden. In Genua moest Mussolini Woodring scherp terecht wijzen, omdat deze den oorlog tegen de autoritaire staten predikte.

Een nog duidelijker bewijs voor de oriënteering van de Amerikaansche buitenlandsche politiek bracht „Le Temps" van 17 Juli 1938. Onder het veelzeggende opschrift „Is neutraliteit mogelijk?" bracht deze krant het volgende uittreksel uit een buitenlandsch politiek hoofdartikel van de New York Times":

„Een Europeesch conflict kan de Vereenigde Staten niet van de oorlogsgevolgen buitensluiten, hoe ververwijderd ook altijd deze oorlog van Amerika mag zijn. *Geen neutraliteitswet kan het Amerikaansche volk verhinderen zijn natuurlijke bondgenooten te begunstigen.* In zulk een gewapend conflict tusschen de democratieën en de dictaturen staan de goede wil en de moreele steun van de Vereenigde Staten en — op den duur gezien, ook zekere en sterke middelen — aan den kant van die naties, die een zelfde levenshouding verdedigen als onze Amerikaansche. Het is uitsluitend die levenshouding, die de Amerikanen belangrijk achten."

„Het hoofdartikel van de „New York Times", zoo schreef „Le Temps" verder, „drukt de gevoelens van het Amerikaansche volk, met het

oog op de huidige algemeene politieke toestand als volgt uit: *Het Amerikaansche volk is nu niet meer neutraal in de een of andere situatie, die het oorlogsgevaar schept. Evenmin zal het dat in een situatie blijven, die in de toekomst het evenwicht van de wereldmachten dreigt te verstoren.*

„Deze democatieën, schrijft de „New York Times", verdedigen de traditioneele grondslagen van het Amerikaansche karakter en van alle burgers van ons land. Als nu deze democratieën aan den rechter en linker kant door dictaturen omringd zijn, dan zullen wij zonder vrienden zijn. Wij zijn dus geheel vanzelfsprekend ondanks den afstand, waarin wij ons van Europa bevinden, de bondgenooten van de Europeesche democratieën." [1])

Naar het bericht van den correspondent van de „New York Times" in Washington beoordeelde de staatssecretaris Cordell Hull [2]) dit hoofdartikel gunstig. De staatssecretaris zou verklaard hebben, dat hij in deze persuiting de groeiende belangstelling zag, die de Vereenigde Staten in de buitenlandsche gebeurtenissen toonden."

Zoover het bericht in de „Temps".

Het aangehaalde hoofdartikel van het groote New Yorksche dagblad „New York Times" heeft destijds in de kringen van hen, die nauwlettend het spel der diplomatie gadesloegen, groot opzien gebaard. Het werd als het resultaat van een actie aangeduid, die door de uitspraken van de verantwoordelijke Amerikaansche staatslieden aangemoedigd zou zijn.

In werkelijkheid blijkt uit dit hoofdartikel het resultaat van de joodsche propaganda-actie voor de beïnvloeding van de Amerikaansche publieke meening in joodschen zin.

Een van de hoofdaanleggers van den thans woedenden oorlog Amerika-Europa was de Amerikaansche gezant in Parijs, de halfjood William C. Bullitt.

---

[1]) *Men lette op de grootsprekerij en het onlogische in deze bewijsgronden.*

[2]) *Het Amerikaansche tijdschrift „The White Knight" van 15 Augustus 1936 bericht, dat de vrouw van Cordell Hull verwant is aan de bezitters van het New Yorksche-joodsche bankiershuis Kuhn, Loeb & Co.*

Het blad bericht verder, dat Cordell Hull door middel van zijn joodsche echtgenoote bij zijn laatste verkiezing tot senator 60.000.— dollar verkiezingsgeld van het New Yorksche bankiershuis John Morgan & Co. ontvangen heeft.

Zijn benoeming (Sept. 1938) beteekende onder de toenmalige omstandigheden voor Frankrijk een onmiddellijk oorlogsgevaar t.a.v. Duitschland, want Bullitt was de speciale agent van de groote joodsche bank Kuhn, Loeb & Co. en daarom 'n vertegenwoordiger van het joodsche grootkapitaal in de V. S., dat den oorlog tegen Hitler met alle middelen aanmoedigde.

Bullitt is in 1936 met zeer bepaalde opdrachten als gezant naar Parijs gekomen. Hij moest Frankrijk tot den oorlog ophitsen tegen het voor het joodsche grootkapitaal zoo lastige, anti-joodsche, sociale Duitschland. Bullitt heeft van zijn opdracht ook nooit een geheim gemaakt. Hij stond in vollen vredestijd reeds als oorlogsophitser bekend.

Op 29 Mei 1938 vonden in Frankrijk in verschillende plaatsen gedenkfeesten plaats voor de in den wereldoorlog in Frankrijk gevallen Amerikaansche soldaten. Op een van deze gedenkfeesten te Suresnes kreeg ook Bullitt het woord. Hij zei o.a.:

„Nu, nog geen 20 jaar na den wereldoorlog, waarin zij stierven, zijn wij niet zeker, of hun graven niet spoedig weer door granaten en schoten omgewoeld zullen worden.... *De Amerikanen kunnen de gedachte niet aannemen, dat de oorlog onvermijdelijk is.*"

Met deze woorden trad Bullitt al 1¼ jaar voor het uitbreken van den oorlog in het openbaar op. Hij heeft ook in den tijd die volgde de invloedrijkste en noodlottigste rol in het spel van de joodsch-Engelsch-Fransche oorlogsophitsers gespeeld. Het uitbreken van den huidigen oorlog staat voor een groot deel op het conto van dezen Bullitt. Hij was het, die dadelijk na de Münchensche vredespogingen zijn duistere draden weer uitspande, om de oorlogshetze opnieuw op gang te brengen.

Er wordt in dit verband aan herinnerd, dat Roosevelt tijdens de Münchener crisis directe telefoongesprekken met Bullitt gevoerd heeft. Toen reeds heeft de Amerikaansche pers bericht, dat Bullitt met negeering van het Amerikaansche staatsdepartement Roosevelt meermalen onmiddellijk verslag gegeven zou hebben.

De Poolsche crisis in het voorjaar van 1939 bood Bullitt een welkome aanleiding, zijn misdadige oorlogsplannen tot het hoogste op te voeren. Uit de documenten, door het Auswärtige Amt in Berlijn over dezen oorlog uitgegeven, blijkt duidelijk, dat de halfjood Bullitt mede de

DE RIJKSCOMMISSARIS IN UTRECHT:

Uiterlijk schenen de omstandigheden hier bepaald voortreffelijk geordend en de door de kapitalistische en democratische krachten van dit land aangenomen houding scheen door den afloop van den eersten wereldoorlog voor goed bevestigd en vereeuwigd te zijn. Het is de bijzondere, historische verdienste van uw leider, dat hij zich door deze idylische orde niet liet misleiden, doch dat hij reeds meer dan tien jaar geleden den wortel van 't kwaad, dat in dezen toestand lag, inzag, welk kwaad thans op steeds schrikwekkender, angstaanjagender wijze dit land teistert. Mussert is als een vermanende en roepende in deze woestijn van democratische platheden en burgerlijk conventionalisme opgetreden. Uw leider heeft zich aan al deze Nederlandsche feiten, die uitermate zwaar wogen, ontworsteld en heeft zoo een ontwikkeling ondergaan, waarvan einde en omvang in hun bijzonderheden tien jaar geleden hier in Nederland evenmin definitief duidelijk waren als wij, nationaal-socialisten in Duitschland, tien jaar geleden met volstrekte duidelijkheid de bijzonderheden van den beslissenden strijd, dien wij thans voeren, konden overzien.

hoofdaanlegger van dezen oorlog is geweest.

Reeds op 19 November 1938 had hij, met verlof in de Vereenigde Staten vertoevende, een lang onderhoud met den Poolschen gezant te Washington, graaf Jerzy Potocki. Volgens het officieele bericht van graaf Potocki aan den Poolschen minister van Buitenlandsche zaken Beck, ging het onderhoud alleen en uitsluitend over den oorlog. Bullitt beklaagde zich er over, dat Engeland nog niet voldoende was voorbereid. De drie democratische staten: Engeland, Frankrijk en Amerika, moesten zich nog geweldig uitrusten, om Duitschland het hoofd te kunnen bieden, zoo zei hij. Over Duitschland en Hitler uitte Bullitt zich met grooten haat.

Op de vraag van den Poolschen gezant, hoe Mr. Bullitt zich den komenden oorlog voorstelde, antwoordde hij, dat het waarschijnlijk eerst tot een oorlogsverhouding tusschen de Sovjet Unie en Duitschland zou komen. Eerst daarna, als Duitschland door dezen oorlog genoeg verzwakt zou zijn, zouden de democratische staten het Derde Rijk aanvallen en tot capitulatie dwingen.

De Russen moesten dus, naar Bullitt's openhartige verklaring, in een oorlog met het Derde Rijk gelokt worden, aan het eind waarvan dan een overwinning van de democratieën over Berlijn vast zou staan.

Op de vraag, of de Vereenigde Staten aan zulk een oorlog zouden deelnemen, antwoordde Bullitt:

Zonder twijfel, ja, echter eerst dan, wanneer Engeland en Frankrijk begonnen zijn.

Korten tijd later werd Bullitt tegenover Potocki nog duidelijker. Op 14 Januari 1939 had hij een nieuw onderhoud met hem. Hierin verklaarde hij duidelijk, dat de Vereenigde Staten zich in geval van oorlog aan de zijde van de Europeesche democratieën Engeland en Frankrijk zouden scharen. Hij gaf als Roosevelt's doel aan, iedere neiging van de Engelschen en Franschen, tot een vrede met de As-mogendheden beslist tegen te werken en het Zuid-Oosten tegen Duitschland en Italië op te hitsen.

Kort tevoren, op 12 Januari 1939, had Potocki onderstaand *geheim* bericht over den politieken toestand in de V. S. aan minister Beck in Warschau gezonden. Daaruit blijkt, dat de Poolsche gezant in de U. S. A. zich zeer goed bewust was, waarom alles draaide.

Potocki schreef o.a.:

„De politieke situatie, die in de Vereenigde Staten heerscht, kenmerkt zich door een steeds toenemenden haat tegen 't fascisme, vooral tegen de persoon van Kanselier Hitler en verder tegen alles, wat met het Nationaal-socialisme samenhangt.

De propaganda is voor alles in joodsche handen, de joden bezitten bijna 100 % van de radio, film, pers en tijdschriften.

Ofschoon deze propaganda zeer grof toegepast wordt en Duitschland zoo slecht mogelijk wordt voorgesteld — men buit vooral de kerkelijke vervolgingen en de concentratiekampen uit — werkt zij toch zoo grondig, dat *het huidige publiek volkomen onwetend is en geen begrip heeft van den toestand in Europa.* Op het oogenblik houden de burgers van de Vereenigde Staten het nationaal-socialisme voor het grootste gevaar, dat boven de wereld zweeft.

Door den toestand hier te lande zijn alle soorten redenaars en de emigranten uit Duitschland en Tsjecho-Slowakije in de gelegenheid zich vrijuit te uiten en zij sparen geen woorden om door den meest verschillenden laster het publiek op te hitsen. Zij prijzen de Amerikaansche vrijheid aan in tegenstelling tot de totalitaire staten.

Behalve deze propaganda wordt ook nog kunstmatig een oorlogstoestand geschapen: Het wordt het Amerikaansche volk gesuggereerd, dat de vrede in Europa nog slechts aan een zijden draad hangt en een oorlog onvermijdelijk is. Daarbij wordt het aan het Amerikaansche volk ondubbelzinnig duidelijk gemaakt, dat Amerika in geval van een wereldoorlog ook actief zou moeten deelnemen, om de leuzen van vrijheid en democratie in de wereld te verdedigen.

President Roosevelt was de eerste, die de haat tegen het Fascisme tot uitdrukking bracht. Hij beoogde daarbij een tweeledig doel: 1. Hij wilde de aandacht an het Amerikaansche volk van de moeilijke en verwarde binnenlandsche politieke problemen afleiden, vooral van het probleem van den strijd tusschen kapitaal en arbeid. 2. Door het scheppen van een oorlogsstemming en de geruchten van een uit Europa dreigend gevaar wilde hij het Amerikaansche volk ertoe verleiden, het enorme bewapeningsprogramma van Amerika aan te nemen, want dit gaat boven

DE RIJKSCOMMISSARIS IN UTRECHT:

Geen van ons, zooals wij hier bijeen zijn, is als nationaal-socialist volgens den huidigen stempel geboren, elk onzer moest een weg van toetsing, zoeken, verheldering en beproeving doormaken. Maar elk onzer droeg ook in zich het onbluschbare verlangen, om de eer en het welzijn van zijn volk, als de hoogere lotsgemeenschap van het gemeenschappelijk bloed, boven alle andere doeleinden te stellen. Al naar de politieke toestanden, waaronder wij geboren en opgegroeid zijn, ontwikkelde deze volksche offervaardigheid zich tot de politieke opvatting en overtuiging, die ons allen thans in haar steeds duidelijker en zuiverder begrepen beteekenis als nationaal-socialisten een groote gemeenschap laat worden, waartoe ons, eerst als de groote verkondiger, dan als de alles overtreffende leider, Adolf Hitler oproept.

de verdedigingsbehoeften van de Vereenigde Staten uit.

Verder is er het ruwe optreden tegen de joden in Duitschland en het emigratieprobleem, dat den heerschenden haat tegen alles wat eenigszins met het Duitsche Nationaal-Socialisme samenhangt steeds opnieuw voeden moest. Aan deze actie hebben de specifiek joodsche intellectueelen deelgenomen, b.v. Bernard Baruch; de gouverneur van den staat New York, Lehman; de nieuw benoemde rechter van het hooge gerechtshof, Felix Frankfurter; de secretaris van financiën, Morgenthau en anderen die met president Roosevelt persoonlijk bevriend zijn. Zij willen, dat de president tot voorvechter van het recht der menschheid, de godsdienstvrijheid en de vrijheid van het woord wordt en dat hij in de toekomst onruststokers straft.

Deze groep van menschen, die de hoogste plaatsen in de Amerikaansche regeering innemen, en die zich voor vertegenwoordigers van het ware Amerikanisme en als verdedigers der democratie zouden willen uitgeven, zijn in werkelijkheid toch met *onverbreekbare banden aan het internationale jodendom gebonden.* Voor deze *joodsche internationale,* die slechts de interessen van haar ras voor oogen heeft, was het pousseeren van den president van de Vereenigde Staten als verdediger van de rechten van den mensch een zeer geniale zet. Zij hebben op deze wijze een zeer gevaarlijken haard van haat en vijandschap op dit halfrond geschapen en hebben de wereld in twee vijandelijke kampen verdeeld.

Het geheele probleem wordt op geheimzinnige wijze behandeld: Aan Roosevelt zijn de mogelijkheden in handen gegeven om de buitenlandsche politiek van Amerika uit te voeren en langs dezen weg tegelijkertijd de geweldige militaire voorraden aan te schaffen voor den toekomstigen oorlog, dien de joden welbewust nastreven.

Voor de binnenlandsche politiek werkt het zeer kalmeerend, de aandacht van het publiek af te wenden van het in Amerika steeds toenemende antisemitisme door te spreken van de noodzaak geloof en persoonlijke vrijheid te verdedigen tegen den aanval van het fascisme."

(w.g.) Jerzy Potocki,
Gezant van de republiek Polen.

Op 16 Januari 1939 schreef Potocki aan den Poolschen minister van Buitenlandsche zaken o.a. het volgende:

„Uit het onderhoud met Bullitt had ik den indruk, dat hij President Roosevelt een nauwkeurige omschrijving gegeven heeft over het standpunt dat de Vereenigde Staten innemen bij de huidige Europeesche crisis. Hij zal dit materiaal aan den Quai d'Orsay voorleggen en zal ook in zijn onderhoud met de Europeesche staatslieden daarvan gebruik maken. Het politieke program der Ver. Staten dat Bullitt mij in den loop van zijn onderhoud, dat een half uur duurde, aanduidde, is als volgt:

1. De buitenlandsche politiek, onder leiding van president Roosevelt, die scherp en ondubbelzinnig de totalitaire staten veroordeelt, moet verlevendigd worden.

2. De oorlogsvoorbereidingen van de Vereenigde Staten ter zee, te land en in de lucht, moeten in haastig tempo worden doorgevoerd en zullen voorloopig de som van 1.250.000 dollar verslinden.

3. Roosevelt is van oordeel, dat aan iedere *compromispolitiek* van Frankrijk en Engeland met de totalitaire staten *een eind moet komen.* Er moet op geen enkele bespreking met hen worden ingegaan, die eenigrensverandering beoogt.

4. De V. S. geven een moreele verzekering, dat zij de isoleeringspolitiek verlaten en bereid zijn ingeval van oorlog actief aan de zijde van Engeland en Frankrijk in te grijpen. Amerika is bereid al zijn materiaal, geld en grondstoffen tot hun beschikking te stellen."

Zoo bereidde de halfjood Bullitt volgens vastgesteld plan den oorlog tegen Duitschland voor. Zeven en een halve maand na dit onderhoud met graaf Potocki is Bullitt's oorlogszaad opgekomen.

Korten tijd na het boven besproken onderhoud met den Poolschen gezant reisde Bullitt naar Parijs om zijn sedert drie maanden in den steek gelaten gezantschapspost weer in te nemen. Zijn voornaamste werk toch bestond daarin, het uitbreken van den door 't jodendom gewilden oorlog met alle middelen te forceeren.

Op 24 Maart 1939 beklaagde de Poolsche gezant in Parijs, Lukasiewicz, zich bij Bullitt over de Engelsche buitenlandsche politiek, die naar zijn inzicht teveel door interne politieke overwegingen gedicteerd zou worden en ertoe zou leiden, dat Polen in een onhoudbare positie kwam. Bullitt stelde daarop den Polen een verbond met Engeland voor. Hij zette zich zelfs dadelijk voor het tot stand komen van dit verbond actief in, doordat hij den Amerikaanschen gezant Kennedy in Londen aanwees Chamberlain voor zulk een verbond uit te noodigen. Bullitt ging echter nog een stap verder. Hij verlangde van Kennedy uitdrukkelijk Chamberlain beslist op de verantwoordelijkheid van de Engelsche regeering opmerkzaam te maken. Om

(Vervolg op pag. 9)

MUSSERT IN UTRECHT:

Ik geloof onvoorwaardelijk, dat het Nederlandsche volk in het nieuwe Europa, dat wij zullen helpen bouwen, een groote toekomst te gemoet gaat. De klokken van den Dom zullen dan luiden boven een nieuwe generatie; wij, ouderen, zullen allengs zijn heengegaan. Alleen de jongsten onder ons zullen dan vergrijsd nog in leven zijn en zij zullen zich herinneren dezen dag, nu wij staan op den drempel van den nieuwen tijd. Wij danken God, dat Hij ons het inzicht en de kracht gegeven heeft te mogen zijn een werktuig in zijn hand, een onvolmaakt, maar een het goede nastrevend werktuig, dienende om ons volk uit zijn groote nood van heden te leiden naar een gelukkige toekomst. Wij gelooven in de toekomst van ons volk, er zal straks weer zijn arbeid en brood, idealen en geloof en daardoor zal de blijmoedigheid wederkeeren, die geweken is in deze benarde tijden.

OP DE HOEK

Nieuwe orde

Nieuwe orde: dat is nòg meer dan 'n straatje omloopen als je 'n winterhulp-collectant in verre verten ziet naderen, nòg meer dan 'n ander 'n bonlooze portie vleesch afkoopen tegen contantje op 't handje: zelfs nog meer dan je beter dan 'n verre vriend zijnde goede buurman stiekum achter zijn rug voor landverrader uitmaken; 't is nu ook al een ommetje te moeten maken als je 'n pakkie tabak aan den overkant van de straat wilt gaan halen. Bij manier van spreken natuurlijk....

Rood kleurde het verkeerslicht: en van links reed en sjouwde alles door: fietsen en 'n paar auto's op gas.... en wandelaars.... En een agent keek....

Groen flapte aan.... 't verkeer van links stopte.... een andere file zette zich in beweging....

En de agent keek....

Toen weer rood....

En de agent bleef maar kijken....

Toen weer groen.... En de drie met de saxophoon in een zak en de viool in een kist en de boemketel met bellen en blik waarop hun titel: „The Happy Hoppers" liepen door: ze keken niet naar rood en niet naar groen.... ze liepen.... en de agent kwam in beweging....

„Hei daar Heeren! Ziet U dat niet? U moet wachten! Hier! Op 't trottoir! Als dàt licht groen is, mag U doorloopen!" De man zei 't netjes en beschaafd. Ik had 't anders gezegd.... ook wel netjes en ook wel beschaafd, maar tòch anders....

De drie Happy Hoppers werden groen en rood tegelijk.... ze werden zelfs bóós....

„Ja Heeren" ging de agent zijn monoloog verder: „U moet even terug en dan wachten.... de nieuwe orde duldt dat niet...."

En de drie keken elkander aan. Doorloopen? Lekker doen? Maar dan .... misschien proces-verbaal? Revolutionair zijn tegen zoo'n smeris? Ze gingen terug.

„Maar dan gaan we zóó!" zei die met den boemketel met bellen en blik.... en ze namen een anderen weg: hoefden ze niet over te steken!

„Moet U weten" zei de agent.... die weer verder keek....

En de drie die de andere weg namen.... ze snapten niet dat desondanks de nieuwe tijd toch komt.

„De taal is gansch een volk"

Een leugenachtig slagwoord

Voor iedereen, die een oogenblik nadenkt, is het duidelijk, dat alleen onnadenkenden kunnen beweren, dat een taal gansch een volk zou zijn, t.t.z. saamhoorigheid zou geven.

Alleen onnadenkenden? — Neen, er zijn er ook nog anderen. Er zijn n.l. nog de listigaards, die een dergelijken slagzin in het volk pompen, om erger te voorkomen.

En wat is dat „ergere" dan?

Dat het Volk op de gedachte van het Ras, van Bloed en Bodem zou komen.

Want, nietwaar, zoolang aan het Volk de slagzin „De taal is gansch een volk" als een smakelijke schotel wordt voortgezet, zoolang denkt het — argeloos als het is — aan niets anders.

Alles, alles goed genoeg om het Volk te misleiden, toch vóór alles van de rasgedachte verre te houden.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat dit gevleugelde woord — omdat er toch iets gezegd moest worden! — in sommige middens, die naar leiding streven, ijverig werd gepropageerd.

De taal is gansch een Volk!

„Hoera, hoera, hoera!" riepen de argelooze volgelingen.

Wàarom? Dáárom!

Doodeenvoudig hierom:

Men wil aan het Ras niet aan. Dat is zóó iets verschrikkelijks, iets „heidensch". Men kan er weliswaar niet van langs om er ook een beetje over te praten, maar alstublieft, alstublieft zoo min mogelijk. Als de menschen achter de waarheid komen, achter die godverdoemde rassenleer, dan is het met ons, eigen-aard-apostelen, gedaan.

Zoo redeneeren binnenskamers de heeren, die b.v. weten te verhinderen, dat voor de radio het politiek-katholicisme wordt ontmaskerd, en die, koste wat kost, het vlaamsche Volk voor de rassenleer willen behoeden.

Onze Volksverweerders zullen de nattigheid al wel weer voelen. Doch ons verkoopen ze geen knollen voor citroenen. Ons niet!

In het kader van den — men mag waarlijk zeggen gigantischen — strijd, dien wij aan de zijde van den Führer voeren, stellen wij voorop, dat wat voorop hoort: het RAS. Wil men in dezelfde terminologie blijven, dan is het RAS het gansche Volk. De taal komt pas op de tweede plaats.

Wij, Volksverweerders, doen aan het volksverraad — want daarop komt het neer! — in den vorm der valsche leuze, als zou de taal gansch een Volk zijn, niet mee. Want wij zijn nationaalsocialisten!

Wij beminnen onze moedertaal zoo goed als ieder ander. Juist daarom leenen wij er ons niet toe, diezelfde moedertaal te misbruiken als middel in den strijd tegen de ware vrijheid van ons Volk.

(Volksche Aanval, Brussel).

BINNENLANDSCH OVERZICHT

Met een plechtige feestelijkheid, waaraan ruim zesduizend leden deelnamen, werd den afgeloopen Zondag te Utrecht, het tienjarig bestaan der N.S.B. gevierd. Haar voornaamste jubileumgeschenk ontving zij van den Rijkscommissaris voor het bezette Nederlandsche gebied, Rijksminister dr. Seyss-Inquart. In zijn rede verklaarde deze namelijk, dat er voortaan in ons land slechts één politieke wilsvorming zal worden geduld en wel de wilsvorming door de Nationaal-Socialistische Beweging, onder haar leider Ir. A. A. Mussert. Alle andere organisaties van een politiek karakter zijn ontbonden.

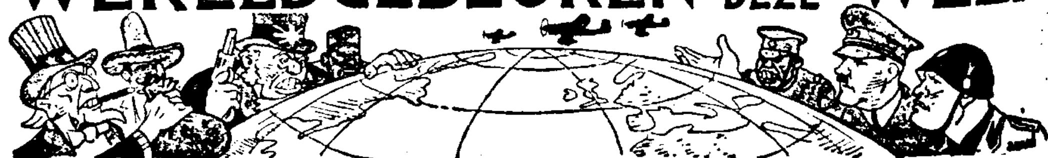
Dat de N.S.B. haar geschenk „cadeau" gekregen heeft, zullen zelfs haar felste tegenstanders niet willen beweren. Want waarlijk ging haar pad niet over rozen. De tien jaren van haar bestaan waren tien jaren van harden strijd. Van strijd, die door haar tegenstanders — vóór en nà 10 Mei 1940 vereenigd in een eenheidsfront van alle politieke partijen, die voor dit negatieve doel alle onderlinge geschillen lieten rusten — gevoerd werd op een wijze, welke duidelijk demonstreerde hoe ver het bederf in ons volksleven reeds had doorgevreten en bewees hoe noodzakelijk het was en is, hieraan — hetzij goedschiks of kwaadschiks — een einde te maken. De N.S.B. had inderdaad recht op dit geschenk. En zij ontleende dit recht aan haar taaie volharding en aan het bloed der strijders, die voor haar en haar idealen gevallen zijn.

Met dat al zullen er teleurgestelden zijn. Voornamelijk wel onder diegenen, die voorheen stonden in de gelederen der N.S.N.A.P., welke thans evenzeer als welke andere politieke organisatie ook, door deze uitspraak wordt getroffen. Want zij zullen zich afvragen, of zij dan soms minder goede nationaal-socialisten waren, of zij soms minder gestreden hebben en of zij soms minder geleden hebben onder den druk van de tegenstanders.

Wij meenen te mogen aannemen — ook al zijn er dan in het verleden wel eens booze en wel eens onverdiend booze woorden gesproken — dat men deze verdiensten der nationaalsocialisten-niet-N.S.B.ers ook in de N.S.B. erkennen wil. En moeten daarom de woorden van ir. Mussert, die per 5 Januari a.s. zijn beweging wederom voor nieuwe leden openstelde, niet in deze richting worden verstaan? Zoo ja, dan zouden wij willen voorstellen, dat de N.S.B. besluit, deze strijders — al vochten zij dan onder een anderen commandant — in de gelegenheid te stellen toe te treden, zonder dat zij eerst als sympathiseerenden" in „quarantaine" genomen worden. De N.S.B. ontving op haar verjaardag een grootsch geschenk, moge zij thans op haar beurt een grootsche vrijgevigheid betrachten....! Want slechts door de samenbundeling van alle krachten, die bereid zijn in de richting van het goede te werken, zal het de N.S.B., die met den aanvang van haar elfde jaar een even schoone als zware taak op zich genomen heeft, gelukken het Nederlandsche volk rijp te maken voor de Nationaal-socialistische wereldbeschouwing. Tot heil van dit volk, tot heil van het nieuwe Europa! Dat onze beste wenschen haar daarbij vergezellen, behoeft geen betoog.

Afdalend naar den meer materieelen kant memoreeren wij de heugelijke tijding, dat ons boter- en vet-, alsmede ons kaasrantsoen binnenkort zal worden verhoogd, al zullen wij er dan een stukje vleesch voor moeten missen. Zeer verheugend is het, dat reeds thans tot een dergelijken maatregel kan worden overgegaan. Immers, zoo had men ons gezegd, deze winter zou op het terrein der voedselvoorziening groote moeilijkheden bieden en wij hadden er ons — eerlijk gezegd — reeds op voorbereid, dat wij den riem nog iets nauwer zouden moeten toehalen. In de inkrimping van het vleeschrantsoen zien wij een teeken, dat de vermindering van den Nederlandschen veestapel thans haar dieptepunt bereikt heeft, m.a.w., dat er voldoende voedsel is om ons resteerende vee niet slechts in leven te houden, doch deze dieren tegelijkertijd in te schakelen als leveranciers van zuivelproducten, die dan ook weer iets ruimer kunnen worden verstrekt. De productieslag werd nog niet gewonnen, maar.... wij zijn op den goeden weg!

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

Weggescholen tusschen de schokkende berichten van het wereldnieuws van deze week, maakte een klein berichtje melding van de aankomst van den bolsjewistischen afgezant, den jood Litwinof, bij president Roosevelt op den 9den December. „Kameraad" Litwinof trof het slecht; de groote heer van het Witte Huis was een zenuwcrisis nabij; juist had hij het nieuws van de verpletterende nederlaag der Amerikaansche vloot bij Hawaii ontvangen. Maar, zoo veronderstellen wij, ook zonder dit slechte nieuws zou het onderhoud tusschen den afgezant van het „halve" land en den opperbevelhebber van de „halve" vloot toch niet zoo vruchtbaar geweest, zijn als Litwinof zich bij zijn vertrek uit de Sovjet-Unie heeft voorgesteld. Vadertje Stalin had hem namelijk vóór alles de boodschap meegegeven, dat hij in ieder geval had te zorgen, dat het overschot van de bolsjewistische legers nog wat anders zou ontvangen, dan wollen sokken en gezangboeken, „made in U.S.A.". Want Roosevelt, de man, die aan den vooravond van zijn eerste verkiezing in 1932 verklaarde, dat hij „de beste of de laatste president der Vereenigde Staten zou zijn", heeft andere zorgen aan zijn hoofd gekregen. Hij heeft namelijk veel last van een gevoelige buil, die de Japanners — den truc der diplomatieke onderhandelingen doorziende — hem bezorgden en van leveringen van oorlogsmateriaal aan de roode broeders in het geloof der democratie kan voorloopig niets meer komen.

Vriend Churchill heeft inmiddels dezelfde boodschap thuis gekregen. Reeds ontving de bevolking van „merry old England" — vrij vertaald: de puinhoopen van Londen — bij wijze van voorproefje de prettige tijding, dat er van extra-kerstrantsoenen dit jaar geen sprake kan zijn, omdat Uncle Sam, die toch zoo stellig beloofd had als kerstmannetje te zullen optreden en al geschreven had wat voor heerlijkheden hij wel allemaal zou meebrengen, wegens verbintenissen elders, plotseling verhinderd was te komen. Wellicht heeft de heer Churchill van de Moskousche conferentie nog een restantje caviaar weten over te houden en bevat zijn whiskeyflesch nog iets anders dan zijn ziel — zoo niet, dan vreezen wij, dat de „vasten" wel eens bijzonder vroeg voor hem zouden kunnen ingaan.

De Europeesche oorlog is een oorlog der continenten geworden. En de eerste klap, die den Angelsaksischen mogendheden vermoedelijk wel iets meer dan een daalder gekost zal hebben — 'n Japansch blad rekent al een goede 30.000 ton aan verloren oorlogsschepen — werd door de Japanners uitgedeeld. Het regende jobstijdingen voor de heeren in Londen en New York. Zij illustreerden de opvatting dezer lieden, die blijkbaar „alles vergeten en niets geleerd" hebben, omtrent de gevechtswaarde der Japansche weermacht, die zich, overeenkomstig de bepalingen van het Driemogendheden-verdrag vereenigd weet met de legers van Duitschland en Italië en hun bondgenooten, waarbij zich bovendien nog Mandsjwoeko en Thailand scharen. Japanners op de Philippijnen, Japanners op Wake en Guam en op Malakka.... Is het wonder, dat hun de schrik in de beenen kwam? En wat straks, wanneer de Japansche vloot zijn operaties verder uitstrekt en de verbinding van Amerika met zijn grondstoffen rubber, tin, copra en vele andere onontbeerlijke artikelen wordt verbroken? En wat, wanneer in Amerika het volk, de arbeiders, eens aan den lijve beginnen te voelen, wat het eigenlijk wil zeggen oorlog te voeren?

De Duitsche legers hebben de groote operaties aan het Oostelijk front voorloopig gestaakt. De weersomstandigheden en niet, zooals de buitenlandsche propaganda ons graag zou laten gelooven, de Sovjet-legers dwingen daartoe. Waarbij nog de o.i. groote kans komt, dat de Sovjet-Unie in den loop van den winter wel aan haar eigen gebreken ten gronde zal gaan. Een geheel andere kwestie is, of de Duitsche soldaten nu voorloopig den tijd met een spelletje pandoer zullen doodslaan. Vermoedelijk heeft de Duitsche legerleiding nog wel andere plannen en daar zullen wij, wanneer de tijd daar is, nog wel het een en ander van merken. Want geen „generaal Winter", „generaal Modder" of „generaal Tijd" zullen in de voor ons liggende periode het tempo aangeven. De mannen van de daad, Adolf Hitler, Benito Mussolini en Hedeki Tojo zijn aan het woord. De wereld luistere....!!

HET NIEUWS VAN DE WEEK

11 DECEMBER: Duitschland en Italië verklaren den Vereenigden Staten den oorlog — Rede van den Führer in den Rijksdag en van den Duce op het Palazzo Venezia — Militair bondgenootschap tusschen Japan, Duitschland en Italië — Verbond tusschen Japan en Thailand — Amerikaansch vliegkampschip „Lexington" vernietigd — Japansche opmarsch op Malakka — Succesvolle operaties op de Philippijnen — Ned. Indische strijdkrachten naar Malakka — It. w.m.b.: ten Zuiden van Tobroek worden 25 vijandelijke pantserwagens vernietigd.

12 DECEMBER — O.K.W.: Vier koopvaarders (27.700 br. t.) op den Atlantischen Oceaan tot zinken gebracht; Sovjet-uitval bij Sebastopol afgeslagen — It. w.m.b.: Strijd ten Westen van Tobroek — Jap. w.m.b.: Nieuwe landingen op Luzon; voortgezette opmarsch op Malakka — Vier Nederlanders gefusilleerd wegens begunstiging van den vijand — Spoorwegongeluk bij Kethel.

13 DECEMBER — Jap. w.m.b.: Het Amerikaansche slagschip „Arizona" (32.600 br. t.) vernietigd; Kauloen bij Hongkong door Japansche troepen veroverd — Ir. A. A. Mussert wordt door den Führer ontvangen — Verhooging van het kaas- en boterrantsoen — Verplichte arbeidsdienst voor a.s. studenten.

14 DECEMBER — O.K.W.: Britsche aanvallen in Noord-Afrika afgeslagen — Jap. w.m.b.: de overgave van Hongkong geeischt — Hongarije verklaart den Vereenigden Staten den oorlog — Plechtige herdenking van het tienjarig bestaan der N.S.B. in Utrecht; groote redevoeringen van den Rijkscommissaris en Ir. Mussert; de N.S.B. wordt als eenige politieke organisatie in Nederland erkend; ontbinding der bestaande politieke organisaties.

15 DECEMBER — O.K.W.: Sovjet-aanvallen afgeslagen — It. w.m.b.: Gevecht in de Middellandsche zee: twee lichte Italiaansche kruisers verloren, Nederlandsche torpedojager vernietigd, twee Britsche kruisers getroffen — Jap. w.m.b.: Tegenstand op Malakka wordt gebroken — 100 executies wegens aanslagen op Duitsche weermacht in Frankrijk; de joden naar arbeidskampen in het Oosten; den joden een boete van een milliard frs. ogpelegd — Frankrijk gaat over tot gewapende bescherming van koopvaardijschepen.

16 DECEMBER — O.K.W.: Britsche kruiser voor Alexandrië vernietigd — It. w.m.b.: Zware gevechten bij Ain el Gazzala — Jap. w.m.b.: Japansche landing op Britsch Borneo — Rede van den Japanschen minister-president Tojo.

17 DECEMBER: Japanners brengen tanks aan land op Malakka — Britsche troepen op Borneo trekken zich terug na Japansche landing — Aanmerkelijke vereenvoudiging van de eindexamen-eischen voor H.B.S. en Gymnasium.

Bolsjewistische „kultuurdragers"

Wat het Roode Vandalisme in de Oekraïne aan kunstschatten verwoestte

De Oekraine, het overgangsgebied tusschen Europa en de tataarsche steppen, is ook vóór den inval van de Mongolen in de 13de eeuw een streek geweest, die op een hoogen trap van cultuur heeft gestaan. De scandinavische veroveraars hadden de ontvankelijke oorspronkelijke bevolking doen profiteeren van de geestelijke rijkdommen van het Noorden. Zij hadden een krachtig staatkundig bestel in het leven geroepen en hun nazaten hadden in de snel opbloeiende steden, vooral echter in Kief, wereldsche en kerkelijke bouwwerken doen verrijzen, die eeuwenlang hebben gepleit voor het groote vernuft en den artistieken scheppingsdrang van de noormansche vorsten. Toen de Mongolen het land binnendrongen, is menig cultuurmonument verwoest geworden, doch het meerendeel is pas ten offer gevallen aan het vandalisme van de bolsjewieken.

Een der vermaardste heiligdommen in Kief was de „Kiewo-Petsjcrakaja-Laura", een grotklooster, dat, in het jaar 1051 gesticht, tot het aanbreken van het bolsjewistische tijdperk een uiterst druk bezocht bedevaartsoord voor de geheele Oekraïnische bevolking is geweest. Uit dit klooster hebben de bolsjewieken een anti-religieus museum gemaakt. Al dadelijk bij den ingang vallen de schreeuwerige plakkaten op met de communistische godslastering, dat godsdienst niets anders dan „opium voor het volk" is. De rijkelijk voorziene schatkamer van dit klooster werd, zooals het moskousche blad „Izwestija" van 30 September 1938 toegeeft, volslagen leeggeplunderd. De heiligenbeelden werden versjacherd en alle kunstvoorwerpen uit metaal verhuisden onverbiddelijk naar den smeltkroes. Ook in de prachtige hoofdkathedraal van Kief, de St. Sophia, is een anti-religieus museum gekomen en de oude kunstwerken, zooals de vermaarde muurschilderingen uit de 12de eeuw, heeft men aan de ergste verwaarloozing prijsgegeven. In 1937 werd het eerwaardige en met gouden koepels getooide St. Michaël-klooster omvergehaald. Dit gebouw stamde uit het begin van de twaalfde eeuw en bevatte de graven van de grootvorsten van Kief. Tegenwoordig wordt die plek door een houtopslagplaats ingenomen. Ook het nabij Kief aan den Dnjepr gelegen klooster „Vydoebetzk", waarin volgens de sage na 988 onder Wladimir den Heilige de eerste Russen werden gedoopt, is ten offer gevallen aan de bolsjewistische vernielingswoede. Daar, waar eertijds, door een oud en belangwekkend kerkhof omgeven, het gramonument van den eersten noormanschen vorst Askold heeft gestaan, bevindt zich thans een kermisterrein. En op de plek, waar zich vroeger de sierlijke St. Andreas-kathedraal verhief — volgens de legende heeft de nationale russische heilige, de apostel Andreas, daar zijn kruis geplant — staat tegenwoordig een uiterst nuchter en smakeloos bolsjewistisch partijgebouw. Het op de „Heilige Bergen" nabij Charkof zoo schilderachtig gelegen klooster werd herschapen in een bolsjewistisch lazaret. In de stad Gomel hebben de bolsjewieken de kathedraal in brand gestoken en het van Canova stammende monument voor veldmaarschalk Roemiantzey-Sadoenaisky aan stukken geslagen. In Poltawa werd de voornaamste ruimte eener kapel ingericht tot leeszaal en in plaats van het koor zijn urinoirs gekomen.

De russische historicus W. S. Nowikof heeft het wel bij het rechte eind gehad, toen hij de meening verkondigde, dat men den Mongolen eigenlijk onrecht had aangedaan, want onze opvattingen omtrent de zoogenaamd door hen in Kief en elders vernietigde kunstschatten waren beslist overdreven. Hoeveel monumenten immers hadden die aziatische horden niet gespaard, klaarblijkelijk getroffen door de schoonheid en verhevenheid dier bouwwerken! De invasie van de Mongolen was kinderspel geweest, vergeleken bij datgeen, wat Kief thans had doorgemaakt. Alles, wat op een roemrijk verleden kon bogen, wat pleitte voor de russische kultuur, dat alles werd door de bolsjewisten gesloopt, aan het verval prijsgegeven en tot vergetelheid gedoemd. Er is vrijwel niets aan het roode schavot der vernieling van alles, wat echt russisch was, ontsnapt.

De kunstuitingen uit den Tsarentijd zijn door de bolsjewisten natuurlijk evenmin verschoond geworden, als de uit de 10de, 11de en 12de eeuw stammende monumenten. Ten tijde van den beroemden hetman Mazeppa, d.w.z. dus in de 17de eeuw, werd in Kief de kathedraal van het broederklooster gesticht, die Loekomsky, een algemeen bekend russisch kunsthistoricus, een van de prachtigste en schilderachtigste toonbeelden uit dat tijdperk heeft genoemd. Nog fraaier was de enkele jaren later en eveneens door Mazeppa gebouwde kerk van St. Nicolaas. Van deze beide bouwwerken, die vele stormen trotseerden, is geen steen meer overgebleven, toen de bolsjewieken aan het bewind kwamen. In de benedenstad van Kief heeft eens de Hemelvaartskathedraal gestaan, welke als een van de fraaiste voorbeelden der oekraïnische houtsnijkunst en kleurentechniek gold. Ook dit prachtige gebouw heeft het veld moeten ruimen en wel voor een autogarage.

Er werden trouwens niet alleen kerken en kloosters, doch ook oude paleizen en buitenverblijven, waarvan vele waardevolle kunstcollecties herbergden, na grondig uitgeplunderd te zijn, met den grond gelijk gemaakt en voor minderwaardige doeleinden benut. Het was er de bolsjewistische propaganda immers om te doen, het volk niet alleen van zijn aloude kerk, doch ook van zijn nationale verleden te vervreemden.

En zoo is het niet alleen in de Oekraine, doch in geheel Rusland gegaan. Niet te vervangen kunstwerken en andere goederen van onschatbare waarde zijn ten offer aan de bolsjewistische furie gevallen. Er dient hier te worden vermeld, dat alle vermelde gegevens uit het tijdperk vóór den oorlog stammen. Sedertdien zijn er wederom een jaar of twee verstreken, waarin de bolsjewieken stellig niet stilgezeten hebben. Datgeen, wat zij nog niet omvergehaald hadden, hebben zij stelselmatig verwoest, toen zij door de zegevierende duitsche troepen werden gedwongen om een goed heenkomen uit de Oekraine te zoeken. Nog geruimen tijd na hun aftocht zijn in Kief en in tal van andere steden de tijdbommen ontploft, die de bolsjewieken in de enkele gebouwen van geschiedkundige waarde, die waren blijven staan, hadden achtergelaten, teneinde hun afbraakwoede tegen alles, wat naar beschaving zweemt, tot het laatst te kunnen koelen.

DE RIJKSCOMMISSARIS IN UTRECHT:

Het onfeilbare instinct van een man en nationaal-socialist, die bezorgd is voor het welzijn van zijn volk, heeft Mussert het besluit doen nemen, dat hem en de nationaal-socialistische beweging betrekt in de gemeenschap, die op leven en dood heeft samengezworen, een nieuw, beter geordend en gelukkiger Europa te stichten.

De conclusie, die ik trek uit dit besluit en die tevens een bewijs is van mijn onverbrekelijke kameraadschap met den heer Mussert, is mijn besluit in Nederland nog slechts één politieke wilsvorming te dulden en wel die in de Nationaal-Socialistische en door de Nationaal-Socialistische Beweging, onder haar leider Mussert.

De preek van den burgemeester

Onbeschaamde „voorlichting" van La Guardia

Amerika wordt het land der onbegrensde mogelijkheden genoemd, en het schijnt wel, dat het dien naam op ieder gebied wil verdienen en handhaven.

Is het al een sterk stukje, dat de half-jood La Guardia in de, na Londen grootste wereldstad New-York het bij een verkiezing tot het ambt van opperburgermeester heeft kunnen brengen, en dat deze zelfs kort geleden nog als zoodanig voor de tweede maal herkozen is — zij het dan ook alleen door het persoonlijk ingrijpen bij de verkiezing vóór dien jood door president Roosevelt en diens echtgenoote — een wonder moet het toch heeten, dat deze naar uiterlijk en innerlijk walgelijke jood nog steeds bij een groot deel der bevolking niettegenstaande zijn grenzenloos brutale praktijken in de gunst blijft.

Op zijn initiatief toch waren er bij de openbare voorstellingen van den luchtbeschermingsdienst filmen betreffende de bombardementen van Londen gedraaid, en tevens werden hetzevergaderingen tegen Duitschland door hem belegd, waarin geheel onverwacht een paniek onder het publiek verwekt werd door de reproductie van het geruisch en gebulder van naderende Stuka's en ontploffende bommen. Een en ander werd dan naturlijk gevolgd door een theatralen oproep, tot het verbijsterde publiek gericht, om zich op de totale verdediging van het land voor te bereiden en de hetzende regeering in al haar maatregelen te steunen.

Hiermee echter nog niet tevreden, stelde La Guardia als voorzitter van den Bondsdienst voor de nationale verdedigingsdienst de amerikaansche geestelijkheid een preek ter hand, die bij den dienst op den „vrijheidsdag" in de kerken van den kansel af moest worden voorgelezen. Maar de geestelijkheid ging op dit denkbeeld van den jood niet in en wees het zelfs als een beleediging voor den geheelen geestelijken stand af.

Eindelijk bleken er dan toch ook nog Amerikanen te zijn, wier eergevoel zich tegen het gevolggeven aan een onbeschaamd joodsch „regeerings"-verzoek of -bevel verzette.

GEEN JOOD

De heer P. Gort, die in ons vorig nummer als Joodsche adverteerder in de Amsterdamsche Post werd genoemd, heeft ons aannemelijk gemaakt, dat hij g e e n jood is.

MUSSERT IN UTRECHT:

Wil Europa niet ten onder gaan — wil Europa, dat ten slotte slechts een klein schiereiland is van Azië — zich handhaven in de wereld, dan moet het zich radicaal losmaken van de verderfelijke Engelsche politiek van een verdeeld Europa en moet het zich bewust worden van de solidariteit van alle Europeesche volkeren. En wat ligt dan meer voor de hand, om als een nieuw Europa gevormd moet worden van volkeren, die zich bekennen tot Europeesch verantwoordelijkheidsgevoel, dat dan de germaansche volkeren het voorbeeld geven, de volkeren die zijn van één ras, van éénen bloede: Duitschland, Nederland, Zweden, Noorwegen, Denemarken.

De Japansche Arbeidsbeweging

door Dr. Horst Hammitzsch

„SANGYô-HôKOKU"

Sangyô-hôkoku: „Het vaderland dienen door arbeid" beteekent met andere woorden: al het werken moet gericht zijn op het vaderland, op Japan. Het beteekent derhalve het zich afwenden van alle liberalistische ideeën, die op de eilanden maar al te duidelijk waren te bemerken. De zuiver materieele waarde van den arbeid gaat hier vergezeld met een bewust ideëele waarde. De gedachte aan „offeren" — hier zich opofferen voor, zich in den dienst stellen van het vaderland — door arbeid — beheerscht deze beweging. Alle arbeid voor Japan; doch te midden van Japan, dat wil zeggen, te midden van het volk, staat de Tennô en de staat is één enkel groot gezin, dat zich rond dit Tennô-centrum schaart. Dat bij deze doelstelling der beweging, bij deze oriënteering naar den Tennô, het leidende grondmotief van elk handelen en werken slechts het Kokutai, het basis-principe van het Japansche staatsdenken in het algemeen, zijn kan, behoeft voor Japan geen nadere toelichting. Het programma der beweging drukt dit duidelijk en zuiver uit: de arbeiders moeten het basis-principe van het Kokutai volgen, het staatsdoel van den arbeid verwezenlijken en, steunend op de samenwerking aller werkenden, de verwezenlijking van een dienst aan het land door arbeid bewaarheiden. Daardoor wordt de welvaart van den staat gewaarborgd. De arbeiders moeten beseffen, dat de arbeid een kapitaal, leiding en verrichten arbeid verbindende organische eenheid beteekent. De ondernemer heeft als verantwoordelijk leider het welzijn van zijn personeel te behartigen en het personeel heeft in trouw en plichtsvervulling zijn arbeid te verrichten en aan de verwezenlijking der eenheid van kapitaal en arbeid te werken en zich als één man achter het bedrijf te stellen. Slechts zóó kan een gezonde ontwikkeling van den arbeid plaats hebben.

De grondgedachten der beweging zijn door deze formuleering in haar hoofdtrekken duidelijk omlijnd. Een den geest van het dienen sterk op den voorgrond plaatsende arbeidsethiek spreekt hieruit. Een geschrift, verschenen naar aanleiding van het stichten van het Sangyô-hôkoku-verbond, weidt daarover verder uit en zegt, dat het noodig is, naast de verbreiding en de verdieping van den Sangyô-hôkoku-geest onder alle werkenden, een organisatie te stellen, welke dezen geest toepast en daardoor deze beweging ook in haar practischen arbeid een arbeidsethischen inhoud geeft.

Waar, zooals de geschiedenis duidelijk aantoont, het Huis van den Tennô steeds een staatscentrum was, waar de staat steeds als één groot gezin werd gedacht, moet het volk zich dus ook, als één groot geheel, opofferend in den dienst dien e e n e n heerscher ter beschikking stellen. Dat is de verwezenlijking van het Kokutai en tegelijkertijd de richtlijn van alle werkenden in het eilandenrijk. Hier wordt door de nieuwe arbeidersbeweging sterk den nadruk gelegd op de kracht van den staat, die eigenlijk één groot gezin vormt.

Indien de beweging resultaten wil bereiken, moet een waarachtige leidersgeest boven deze beweging staan. De ondernemers hebben bovenal de taak, de dragers van dezen leidersgeest te zijn en dien te verwezenlijken. Op hen rust de groote verantwoording, het personeel in deze gedachte op te voeden en zijn welvaart te bevorderen. Het komt er op aan, een verhooging van het prestatievermogen te bereiken in den zin van „dienst aan het land", door goede verzorging, door sociale inrichtingen en dergelijke. Het doel hiervan moet zijn, den arbeider het gevoel te geven van nauwe verbondenheid met het bedrijf, hem te verzekeren, dat zijn wel en wee den ondernemer steeds ter harte gaat. Wanneer een dergelijke geest in de ondernemingen gaat heerschen, stijgt ongetwijfeld veelvoudig de waarde van den in die ondernemingen gepresteerden arbeid.

Door het tot stand brengen van een synthese tusschen kapitaal en arbeid wordt eerst het voortbestaan en de ontwikkelingsmogelijkheid der beweging gewaarborgd. Deze synthese is echter bij een streven, dat met de Japansche staatsgedachte in overeenstemming is, uiterst eenvoudig. Een naar een vast doel strevend, werkend volk — meer Japansch uitgedrukt „één werkend staatsgezin" — beteekent immers vooruitgang en welvaart voor het volk. Wanneer, gelijk bij de afzonderlijke geledingen van een lichaam, er samenwerking in een harmonie van gelijken wil bestaat, wanneer een deugdelijk streven alle scheppende krachten tot één eenheid doet samensmelten, dan is de eerste stap, de kloof te doen verdwijnen, gedaan. Dan zal ook de vertegenwoordiger van het kapitaal niets anders zijn dan een arbeider in de beste beteekenis van het woord. Hier ligt de grondslag van een hecht nationaal-Japansch arbeidsfront. Klassenstrijd beteekent volksmoord — dubbel en dwars geldt dit voor Japan, dat ingevolge zijn geheelen staatsopbouw een klassenstrijd absoluut niet kan toelaten zonder met de oer-oude staatstradities in het grootste conflict te geraken. Een beschikking van het ministerie van Sociale Zaken geeft daarvan duidelijk blijk: arbeid is een organische eenheid, welke de ondernemers en de arbeiders omvat, die hun plichten in alle richtingen nakomen. Tusschen dezen kunnen er in het geheel geen botsingen en geen tegenovergestelde belangen, van welken aard ook, bestaan. De hoogste taak van den arbeid is de bescherming der volksgezondheid en het perfectioneeren der volkskracht. Alle werkers moeten gezamenlijk de door den staat gestelde arbeidstaak ten uitvoer brengen, hun uiterste best doen in het vervullen van hun plicht en het geheel in één harmonie samenbrengen. Door den arbeid dient men den staat en toont hierdoor zijn onwrikbare bereidwilligheid om aan de welvaart van het Huis van den Tennô mede te werken. De welvaart van het Huis van den Tennô is echter mede de welvaart van den staat, want de Tennô is daarvan de belichaming.

Recapituleerend kan worden gezegd, dat in deze beweging, die voor het oogenblik nog wel hoofdzakelijk de ondernemers en hun personeel tot leden heeft, toch een groote en aanhoudend werkende kracht sluimert. Alhoewel deze beweging in een tijd van economische krachtsontplooiing, zooals een oorlog met zich mede brengt, ontstond, en alhoewel de huidige oorlogssituatie ook de aanleiding tot haar geboorte werd, zoo had toch haar in de geschiedenis gewortelde noodzaak reeds een veel dieperen oorsprong. Dat haar wording eerst nu plaats vond, toont wel duidelijk aan, hoe Japan juist in deze jaren een nieuwe innerlijke gedaantewisseling ondergaat en het land zich hierdoor terugvindt op den weg, welke door zijn taak als jong volk der Aziatische wereld wordt voorgeschreven.

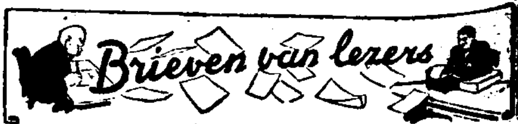
Wanneer heden ten dage het woord Giseiangyô „offer-arbeid" in Japan zoo dikwijls wordt gebruikt, dan klinken daaruit de tijd en de moeilijke omstandigheden, waarin men leeft, maar er klinkt ook uit dit woord de zuiverste opvatting van den arbeid in den geest der Japansche levensbeschouwing — offeren voor het vaderland en den Tennô dienen! Een hoogere arbeidsethiek kan er voor den werkenden mensch in Japan niet bestaan.

(Nieuwe Internationale Revue van den Arbeid)

RIJKSCOMMISSARIS IN UTRECHT:

Wij benijden geen volk op aarde de schatten, die het door zijn flinkheid en ijver heeft te voorschijn gebracht. Wij stellen b.v. geen belang in den rijkdom der Ver. Staten, want tegenover hun natuurschatten en bodem, die reeds in sterke mate zijn uitgebuit, staat in het nieuwe Europa een rijkdom, die al, wat daar aan den overkant gevonden en gewonnen mag worden, achter zich laat.

En dit gemeenschappelijk gebied, dat door ijver en flinkheid georganiseerd zal worden in pionierswerk, dat thans eerst begint, wordt beheerscht door de scheppende gedachte, die onze volkeren opnieuw doet ontwaken en opstijgen uit de beproevingen en gevaren, waarin zij zijn geraakt, en ons allen verbindt tot een nieuwen, gemeenschappelijken levenswil door de nationaal-socialistische idee.

De schrijver van het Buitenlandsch Overzicht in Het Vaderland, de heer Leo Picard, schreef in het Avondblad van 12 Dec., in verband met de uitbreiding van den oorlog omtrent de groote rede van den Führer het volgende:

„Ook Hitler spreekt niet altijd even goed. De rede van gisteren was stellig een van zijn allerbeste."

Dit is een onbeschaamdheid. De heer Picard moest eindelijk eens leeren begrijpen, dat de verheven figuur van den Führer onaantastbaar is. Openbare kritiek op hem in een krant kan niet geduld worden.

Trouwens een ieder, die uit vereering en liefde voor het geweldige genie van den Führer zijn redevoeringen heeft aangehoord of gelezen, wordt weer steeds opnieuw getroffen en met bewondering vervuld voor de grootheid van zijn woord, zijn prachtige en gave stijl en ten slotte ook voor den [illegible]eren en wereldomvattenden zin.

Heil Hitler!
Den Haag. K.

MUSSERT IN UTRECHT:

Ik ben naar den Führer gegaan in Berlijn en heb hem gezegd, niet als particulier, maar als leider van de N.S.B.:

1). Dat naar mijne meening het welzijn en het voortbestaan van het Nederlandsche volk alleen gewaarborgd kan worden in het lotsverbonden samenhouden van alle germaansche volkeren.

2). Dat ik het geloof heb, dat hij, Adolf Hitler, de van God gegeven Germaansche leider is, die tot roeping heeft de Germaansche volkeren uit den nood en de bedreiging van heden te leiden naar een lichtende toekomst.

3) Dat ik de onwrikbare overtuiging heb, dat hij, Adolf Hitler, als Germaansch leider nimmer iets zal eischen, dat in strijd zou zijn met de eer, de waardigheid of de belangen van het Nederlandsche volk en dat ik daaruit de consequentie trek: de verbondenheid op leven en dood.

Vervolg van pagina 5.

Het voorspel van den Oorlog.

zijn actie de noodige kracht bij te zetten en daarmee de uitzichten op succes te verhoogen, verzekerde Bullitt tegenover den Poolschen gezant, dat de Ver. Staten over de middelen beschikken, waarmee zij een werkelijken dwang op Engeland konden uitoefenen. Aan de mobiliseering van deze middelen zou hij ernstig denken.

Kennedy heeft deze opdracht van Bullitt met succes volbracht. Reeds op 30 Maart verklaarde Chamberlain in het Lagerhuis, dat Engeland bereid was aan Polen een garantie te verleenen. Op 6 April 1939 onderteekende de Poolsche minister van Buitenlandsche zaken, Beck, in Londen het verdrag met Engeland.

Bullitt had daarmee in naam van de Vereenigde Staten een politieke ontwikkeling aan het rollen gebracht die rechtstreeks in den oorlog leidde, want nu eerst geloofde Polen, gesteund door het Engelsche verbond en met den sterken ruggesteun van Frankrijk en de Vereenigde Staten tegen Duitschland een absoluut ontoegeefelijke houding te kunnen aannemen en op iedere manier uitdagende taal te kunnen laten hooren. Een vreedzame verstandhouding werd daardoor tot een onmogelijkheid.

Op 1 September 1939 brak de oorlog met Polen uit. Op 3 September 1939 verklaarden Engeland en Frankrijk den oorlog aan Duitschland.

Daar deze oorlog sedert jaren door het jodendom gewild en stelselmatig voorbereid was, is het ook niet te verwonderen, dat juist een halfjood en vertrouwensman van het joodsch—Amerikaansche grootkapitaal de exponent van de krachten was, die alles saboteerden en iedere vriendschappelijke oplossing tegenwerkten.

Maar nog had het wereldjodendom zijn doel niet bereikt. Nog ontbraken de Vereenigde Staten op het oorlogstooneel. Bullitt heeft ook hier al het mogelijke gedaan om de Staten dadelijk bij het begin in den Europeeschen oorlog te betrekken. Dat blijkt onomstootelijk uit een telefoongesprek, dat hij op 17 September 1939 met den Amerikaanschen gezant te Warschau, Drexel-Biddle, gevoerd heeft. Drexel-Biddle had bij het begin van den oorlog Warschau verlaten, omdat hij zich daar niet meer veilig voelde en had zijn kwartier opgeslagen in Czernowitz (Roemenië) in Hotel „Schwarzer Adler". Daar kreeg hij van Bullitt de telefonische aanwijzing omgaand ten behoeve van Roosevelt een aantal geruchten omtrent Duitsche gruwelen in Polen samen te stellen, ten einde daarmee de openbare meening in de Vereenigde Staten tegen Duitschland te verscherpen Bullitt gaf zijn colega den raad bij het opstellen van berichten zijn fantasie den vrijen loop te laten: des te beter zouden Roosevelt en Hull het „nieuws" kunnen gebruiken!.

Met de verderfelijkste middelen van leugen en vervalsching probeerde dus Bullitt reeds toen de Vereenigde Staten mee in den oorlog te trekken om ze zoo tot de uitvoerders van de duistere plannen van het wereldjodendom te maken.

Bullitt bleek dus te zijn de vertrouwensman van het joodsche grootkapitaal en de politieke diplomatieke exponent van het wereldjodendom, die van zijn opdrachtgevers bevel gekregen had koste wat het wil, den oorlog tegen het zoo gevaarlijke Nazi-Duitschland van Adolf Hitler zoo spoedig mogelijk aan den gang te maken.

Onophoudelijk kletterde sindsdien de joodsche leugenpropaganda met geweldigen inzet van alle tot haar beschikking staande middelen op het Amerikaansche volk neer. Pers, radio, film enz. overtroffen elkaar in een tot waanzin klimmende oorlogshetze tegen Duitschland. Prominente vertegenwoordigers van het wereldjodendom bevonden zich voortdurend op voordrachtsreizen in de Vereenigde Staten, om het Amerikaansche volk dagelijks opnieuw in te prenten, dat het de wapens moest grijpen „om de door Hitler bedreigde beschaving te redden." Het geheele carnaval van den joodschen waanzin was in de Vereenigde Staten losgelaten.

Dat men voor de meest dwaze en weerzinwekkende middelen niet terugschrok, bleek wel uit de tallooze prikkelende verhalen in magazines van allerlei slag over het privé-leven van verschillende „Nazi-leiders", onthuld door een „insider". Sensationeele artikelen in de groote dagbladpers vertelden zoo nu en dan onder schreeuwend-vette headlines, dat Hitler Goering had doodgeschoten, (of omgekeerd), dat alle hooge generaals door den Führer waren gevangen genomen (of omgekeerd), dat Von Ribbentrop zelfmoord had gepleegd, enz. enz. Raffinement-films als „The Dictator" van Charlie Chaplin, die een volmaaktheid van spel en opname paarden aan een jiddisch-sluwen, den amerikaanschen geest met jodengeest inpregneerenden dramatischen inhoud, stelden 't voor alsof de europeesche leidersfiguren gangsters waren van de Chicago-orde, alsof het leven in „Nazi-Germany" een hel was voor het arme, onderdrukte volk en alsof achter iederen boom en iederen muur een „Gestapo-spion" loerde. Een lawine van reclame hield zich voor een groot deel op lichtzinnige wijze met de nationaal-socialisten bezig.

„If I was a Nazi, I should buy „Mein Kampf", but now I am a free American citizen I take Sinclair Lewis' latest Novel....

„Every nazi-boy in Hitler's Reich possesses a rifle when he is six years old. Some day they will come over to America to overpower us! Be prepared and take a Shooting-Course"

En dat zijn nog maar onschuldige.

Een dergelijke intens-gevoerde propaganda, door de joden in alle persorganen, door de joden bij den omroep, door de joden in treinen, bussen en undergrounds, door de joden op kantoren, in het zakenleven *en achter de regeering*, kàn niet verhinderen, dat het groote Amerikaansche publiek, dat over het algemeen van Europeesche verhoudingen en toestanden *niet het minste begrip* heeft, ten slotte een geheel *joodsche* opvatting wordt opgedrongen. Dat is dan de zoo hoog geprezen „openbare", „onafhankelijke" of „eigen meening".

De volgende, aan het „American Jewish Yearbook" ontleende cijfers geven eenig inzicht in den geweldigen omvang van de jodenheerschappij in de U.S.A.

In de Vereenigde Staten zijn 4500 steden, waarin joden wonen. (In het jaar 1930 telde men nog maar 3140 plaatsen met joodsche inwoners). Het aantal joden in de Vereenigde Staten bedraagt ca. 6.000.000. In den staat New York leven bijna 3.000.000 joden, dat is pl.m. 34 pCt. van de gezamenlijke bevolking, Pennsylvanië volgt met 480.000, Illinois met 400.000, New Yersy met 270.000, Massachusetts met 258.000, Ohio met 200.000, Californië met 100.000. Er zijn in de Vereenigde Staten 181 couranten, daaronder 11 dagbladen, in de jiddische taal.

Er zijn in de Vereenigde Staten een ontzaglijk aantal joodsche vereenigingen, bonden en organisaties. Ze allen op te noemen, zou een dik boek vullen. De voornaamste zijn de B'nai-B'rith-loges met haar talrijke plaatselijke groepen; dan volgen de zionistische vereenigingen. Sekties van het „American Jewish Congress" vinden wij zelfs in de meest afgelegen gebieden der Staten. Verder is er een groot aantal bonden van rabbijnen, joodsche weldadigheidsfederaties, exploitatiemaatschappijen, literaire gezelschappen enz. enz.

In zijn geheel is de machtspositie van het jodendom in Amerika zoo sterk, dat dit land op het oogenblik beschouwd kan worden als een prooi van het jiddische demonisme. De burgers der U. S. A. zijn *slaven* hunner joodsche machthebbers, die hen beschouwen als de willige en goedaardige inboorlingen van een door het jodendom veroverd land.

Groote mannen over de Joden

TACITUS (55—120).
....De joden leeren allereerst de goden te verachten, hun land ontrouw te zijn en ouders, kinderen en zusters te minachten.
(Historiën V).

MARTIN LUTHER (1483—1546).
....Ik weet wel, dat zij het zullen loochenen.... maar de joden zijn giftige, vraatzuchtige, valsche slangen en sluipmoordenaars, die in het geheim kwaad stichten.
(Von den Juden und ihren Lügen, Bnd 32).

FRIEDRICH WILHELM I (1713—1740).
Ik verlang er niet naar dit sjachergespuis in mijn land te hebben.
(Uit een rede).

VOLTAIRE (1694—1778).
Overal zijn de joden, zooals hun wetten dit voorschreven, woekeraars geweest en een schrik voor het volk.
(Sämtliche Werke, bnd 17).

IMMANUEL KANT (1724—1804).
De onder ons levende Palestijnen staan om hun woekerzin — ook wat de groote massa betreft — in den niet ongegronden roep van bedriegerij.
(Anthropologie in pragmatischer Hinsicht).

GOETHE (1749—1832).
Het israëlitische volk heeft nooit gedeugd; het bezit w e i n i g deugden en de m e e s t e gebreken van andere volken.
(Wilh. Meisters Wanderjahre, Buch III).

SCHILLER (1759—1815).
Gedurende den langen tijd, dat de joden in Egypte woonden, leefden zij geheel afgezonderd. Deze menschenmassa in het hart van het Rijk, die het met elkander eens was, had met den Staat geen gemeenschapsbelangen. Zij kon echter gevaarlijk worden. Bij deze vrees voor de joden, die de Egyptenaren altijd gehad hebben, kwam dan nog een diepe verachting.
(Recham, Bnd X).

NAPOLEON (1769—1821).
De joden zijn nietsnutten; zij kunnen alleen maar in oude kleeren sjacheren.
(Mémoires de St. Hélène).

FICHTE (1762—1814).
Bijna in alle landen van Europa zet zich een machtige, vijandiggezinde Staat op, die met iedereen overhoop ligt. Het is het jodendom.
(Band VI).

VON MOLTKE (1800—1891).
Alle middelen zijn de joden goed, als het er op aan komt, te verdienen.
(Darstellung der inneren Verhältnisse).

CARLYLE (1795—1881).
Zij (de joden) handelen alleen in geld, goud, juweelen en oude kleeren, maar tot den werkelijken rijkdom hebben zij niets bijgedragen.
(v. Froude. Biografie).

SCHOPENHAUER (1788—1860).
De eeuwige jood Ahasverus is niets anders dan de verpersoonlijking van geheel het joodsche volk.... Het vaderland der joden zijn de overige joden.
(Ebenda II).

WAGNER (1813—1883).
De jood, die, zooals bekend is, een god voor zich alleen heeft, valt ons in het dagelijksch leven op, door zijn uiterlijke verschijning. Tot welke nationaliteit wij ook behooren, wij willen onwillekeurig met zulke menschen niets te doen hebben.
(Band V).

Een collega van Van Blankenstein

Joden zijn het, niets anders dan joden, die op de meest gewetenlooze manier den oorlog tegen Duitschland voeren. Door de pers, film, radio-omroep enz. maken zij propaganda voor de, voor de joodsche zaak strijdende Westmachten. Een voorbeeld van zoo'n joodschen oorlogsophitser is de „hongaarsche" omroeper van den Londenschen radio-omroep, die de taak heeft, het Hongaarsche volk door allerlei valsche berichten en overwinningsnieuws voor de verloren zaak van Engeland over te halen.

De „hongaarsche" speaker van den Londenschen radio-omroep is de jood Eduard Scharfstein. Hij is de zoon van den sjochet Moritz Scharfstein uit Maramarossziget. **Eduard is een kleine, dikke, roodharige jood, dien bij het spreken de spuug uit den mond spuit. Zijn loopbaan begon als talmudstudent. Later was hij drukkerijvertegenwoordiger in Szatmar.** Daarna kwam de Reinitz-affaire, de sensatie van Szatmar. De jood Reinitz liet door zijn agenten personen opdrijven, die valutas in het destijds nog bestaande Tsjecho-Slovakije wilden smokkelen. Reinitz nam het op zich, deze valuta-bezitters op geheime wegen voor een bepaald aandeel over de grens te smokkelen. Hij heeft echter zijn offers niet naar Tsjecho-Slovakije gebracht, maar lokte ze in een bosch in de nabijheid van de grens, vermoordde ze en beroofde ze van hun geld. Zeven moorden konden bewezen worden. Hij werd destijds tot levenslange tuchthuisstraf veroordeeld, daar men in Roemenië (Szatmar moest na den wereldoorlog aan Roemenië worden afgestaan) de doodstraf nog niet kende.

De jood Eduard Scharfstein was een van de agenten van den joodschen moordenaar Reinitz. Hij vluchtte na de gevangenname van zijn 'chef' naar zijn zuster te Londen. Deze zuster, Frida Scharfstein, was in Szatmar in de dezelfde drukkerij, waarin haar broer als vertegenwoordiger werkzaam was, tot pakster benoemd. Tegenwoordig is zij in Londen een bekende tooneelspeelster en haar broer is de „hongaarsche" speaker van Radio-Londen.

Waarom is dit feit het waard genoemd te worden? Omdat het weer eens aantoont, welke joodsche wereldtypen de volkeren tegen Duitschland probeeren op te zweepen. Tegenwoordig weten wij, wat wij ervan moeten denken, wanneer de jood Eduard Scharfstein, beschut als een „hongaarsche omroeper", door den Londenschen radio-omroep met een van woede trillende stem in de wereld uitbazuint:

„Wij zullen tot den laatsten druppel bloed vechten!"

Wij zijn er zeker van, dat wij vergeefs op dezen joodschen bloeddruppel kunnen wachten. Eduard Scharfstein zal zich, indien er gevaar in aantocht is, zooals onder zijn rasgenooten gebruikelijk is, vroeg genoeg in zekerheid brengen. Het vechten laat hij aan anderen over.

Zoo past hij goed bij de joodsch-engelsche oorlogsophitsers-kliek rondom Churchill en consorten.

In datzelfde gezelschap bevindt zich de voortvluchtige „nederlandsche" jood Van Blankenstein, die na al het onheil, dat hij met zijn onzalig geschrijf in Nederland stichtte (wij herinneren aan de „Post-Scripta" van de „Haagsche Post") thans in dienst van Radio-Londen onze volksgenooten tegen elkaar blijft ophitsen. En dan zijn er nog steeds bloed-echte Nederlanders, die meenen, dat de **waarheid** van Londen komt!

Nog eens:

Jodenvrije treinen, trams en restaurants

Het streven van „De Misthoorn" tot vernietiging van den joodschen invloed in de Nederlanden heeft, blijkens een voortdurenden stroom van brieven, die over dit onderwerp bij ons binnenkomen, de warme belangstelling onzer lezers. Nu is het merkwaardige, dat de meesten dezer brieven voorvallen tot onderwerp hebben, die **niet zouden mogen plaatsvinden.** Onze lezers schrijven ons n.l. zeer dikwijls over de aanwezigheid van joden of jodengezelschappen in **restaurants,** waar zij niet behooren te komen en zelfs niet mógen komen en in **treinen,** waar hun aanwezigheid in overeenstemming met de geldende voorschriften tot een minimum beperkt diende te zijn.

Wij stellen derhalve, mede op grond van eigen ervaringen, vast:

1. Er zijn nog steeds joden, die door hun brutale optreden in café's, restaurants en arische amusementsgelegenheden in het algemeen aanstoot geven aan de daar aanwezige niet-joden. Waar dit euvel vaker voorkomt, dan wanneer er van **vergissingen** sprake zou zijn, moeten wij achteloosheid of opzet bij de met het toezicht belaste personen (portiers, kellners, chefs, directies) aannemen.

Dit toezicht dient mitsdien doeltreffend verscherpt en uitgebreid te worden. Wij meenen, dat het op den weg der politie ligt óók in dit opzicht de orde te handhaven. Zoo zij daar, om welke reden dan ook, niet toe in staat is, verleene men aan bepaalde leden van een daarvoor **geschikte** organisatie (b.v. de W.A.) de bevoegdheid als controleurs op te treden. Wij zijn er van overtuigd, dat het kwaad dan met spoed zou zijn uitgeroeid en niet meer zou terugkeeren.

Eenzelfde toezicht dient in de treinen te worden uitgeoefend. Hoewel het aantal reizende joden aanmerkelijk beperkt is, zijn er nog steeds véél te veel. Wij hebben den indruk, dat men àl te kwistig met reisvergunningen omspringt. Voor zoover ons bekend, heeft het treinpersoneel (de conducteurs) geen opdracht te controleeren, of reizende joden in het bezit zijn van een vergunning. Met andere woorden: Iedere jood, die wil reizen, kan dat nog vrijelijk doen. Het is ons een raadsel, hoe men bij een dergelijke situatie verzekerd kan zijn van eenige naleving der bepalingen.

Men beseffe toch, dat lakschheid en nonchalance alle goede voornemens der overheid te niet doen. De anti-nationaalsocialistische elementen zijn zich dat wèl bewust, en zij maken er dankbaar gebruik van.

Alleen de scherpste maatregelen, op welker naleving streng toezicht wordt uitgeoefend en welker overtreding zwaar gestraft wordt, kunnen effect sorteeren. Nederland móet jodenvrij zijn.

Wij citeeren hier nog een passage uit een brief van een lezer over dit onderwerp:

„. . . . beste Misthoorn, men is op den verkeerden weg, indien men meent, dat men bij de anti's met deze soepele houding tegenover de joden, in het gevlei kan komen. Zij haten de joden net zoo als jij en ik, maar ze zijn „projoodsch", omdat ze zoo fel anti-Duitsch zijn!

Laat ik je echter niet ontmoedigen, beste Misthoorn en ga door op den ingeslagen weg, die de eenige juiste zal blijken, **want het bouwen van een nieuwe wereld, het stichten van een Nieuwe Orde is slechts mogelijk op de puinhoopen van het ghetto. Je zult dus door moet blijven gaan, schreeuw desnoods nog wat luider, maar blijf doorgaan, want de aanhouder wint! Doe me een plezier en schrijf nog eens over het onderwerp:**

„WIJ EISCHEN JODENVRIJE RESTAURANTS, TRAMS EN TREINEN!"

Want als men, zooals ik, hier eenige malen per dag gebruik van moet maken, is het verblijf in tram en trein een gruwel en een voortdurende ergernis voor een ieder, die zich Germaan voelt. Nog steeds hebben ze niets geleerd, de langneuzen en zijn zelfs menigmaal in hun optreden nog brutaler dan vroeger.

Nog gisteren voerde een jodin in de tram een anti-Duitsch gesprek en deed ze niets anders dan hetzen tegen alles wat nationaal-socialistisch is. Moeten wij hierom soms in den trein stáán, om den joden, die nooit staan, maar altijd zitten, de gelegenheid te geven te stoken tegen Duitschland en op te ruien tot verzet tegen onze Duitsche vrienden en bevrijders?

Wat ik je bidden mag, beste Misthoorn, ga door, totdat ze allen vernietigd zijn, deze parasieten, of totdat ze allen zijn opgesloten waar ze thuis behooren . . . . in het concentratiekamp!"

Benjamin Franklin over joden

In 1789 sprak Benjamin Franklin voor het amerikaansche congres de volgende rede uit, die wij hier verkort weergeven:

„. . . . De Vereenigde Staten van Amerika hebben een groot gevaar onder de oogen te zien.
Dit gevaar, mijne heeren, is de jood!

In alle landen, waar de joden zich hebben gevestigd, hebben zij het moreele niveau der bevolking naar beneden gehaald; zij leven afzonderlijk en gaan niet in het volk op; zij bespotten den christelijken godsdienst, waarop de natie is gebouwd. Meer dan 1700 jaren hebben de joden hun treurig lot beweend, omdat zij uit hun vaderland, zooals zij Palestina noemden, verdreven waren. Zou echter de wereld den joden Palestina weer teruggeven, dan zouden zij tezelfder tijd een motief vinden, om er ver van te blijven? Waarom? Omdat het vampyrs zijn, en vampyrs niet van vampyrs leven kunnen. Zij vinden dan geen bestaan; zij kunnen slechts op den rug van christelijke en andere volken, die niet van hun ras zijn, vegeteeren.

Als gij dezen lieden niet door de grondwet verbiedt de Vereenigde Staten te verlaten, dan zullen zij binnen 200 jaren in zoo'n groote menigte binnengekomen zijn, dat zij het land beheerschen; ja, onzen regeeringsvorm veranderen, waarvoor wij Amerikanen, ons bloed hebben vergoten, ons leven, ons vermogen hebben gegeven, onze vrijheid op het spel gezet en onze beste denkbeelden geofferd hebben.

Als gij deze lieden — de joden — niet buitensluit, dan zullen het uwe nakomelingen zijn, die buiten op de akkers werken moeten, om den jood de winst uit te leveren, terwijl deze joden in hun kantoren zitten en zich vergenoegd in de handen wrijven.

Ik waarschuw u — mijne heeren. Als gij de joden niet voor altijd buitensluit, dan zullen de kinderen van uwe kinderen u nog in uw graven verwenschen!

De joden — mijne heeren — zijn Aziaten. Waar zij ook mogen geboren zijn; al mogen zij er generaties lang weg zijn; zij zullen nooit anders worden. Hun ideeën zijn en blijven anders dan die van ons, Amerikanen — al zouden zij ook meer dan tien generaties lang, onder ons gewoond hebben.

De joden zijn Aziaten; zij zouden een bedreiging van dit land zijn, als men hen binnenliet en daarom moeten zij door de grondwet buitengesloten worden."

DE RIJKSCOMMISSARIS IN UTRECHT:

Thans vereenigt ons allen, Nederlandsche en Duitsche nationaal-socialisten, één overtuiging en één wil: de overtuiging, dat wij al onze krachten en ons geheele wezen danken aan 't volk, bepaald volgens zijn bloed, waarvan wij afstammen en de wil alle krachten van ons wezen voor deze bloedgemeenschap te wagen. Onze blik moet evenwel nog ruimer worden en hij wordt ruimer. Hij reikt over de grenzen van 't eigen volk heen en omvat de grootere gemeenschap van allen, die door hun Noordsch-Arisch bloed in de hoogere lotsgemeenschap der Germaansche volken in Midden- en Noord-Europa vereenigd zijn.

ENGELAND:
de verdragschender bij uitnemendheid

De geest van vijandschap tegen de Joden schrijdt langzaam maar zeker over den ganschen aardbol. Waar ook de over de wereld verspreide zonen Israëls zich bevinden, begeeft de bodem zich onder hun voeten. Geen enkele hunner gastvolken kan heden door voorvallen en gebeurtenissen aan het Jood-zijn van zijn gasten herinnerd worden, zonder dat deze herinnering onmiddellijk afkeer en afweer teweeg brengt.

Er bestaat daarover geen twijfel meer: het oogenblik is gekomen, dat al de gastvolken der joden naar onderlinge toenadering zoeken, ten einde het middel te vinden om zich voor goed van dit ras te verlossen. Men zou zeggen, dat de Goddelijke Voorzienigheid het zoo gewild heeft, dat in de 20e eeuw de voorspelling der joodsche profeten: *„Gij zijt, wanneer of waar gij ook zult zijn, in het land uwer vijanden"*, letterlijk in vervulling zou gaan, alhoewel de joodsche profeten het natuurlijk anders bedoeld hadden en zij daarmede slechts willen zeggen, dat de joden altijd en overal de niet-joden heimelijk als hun vijanden moesten behandelen.

Luid galmt heden de alarmkreet over de gansche aarde. Deze kreet rukt niet alleen alle ras- en Thoragetrouwe joden, maar ook alle gedoopte joden en jodenbastaarden uit hun droom en hij maant hen met steeds stijgende nadrukkelijkheid aan, de plaats te ruimen en een duurzame oplossing voor het jodenvraagstuk te vinden.

Zijn de joden tot den aftocht bereid? Geenszins! Velen gelooven, dat het Zionisme een oplossing kan brengen, maar dit is niet het geval. De Zionisten maken van het algemeen tot uiting komende anti-semitisme gebruik om joden te werven voor Palestina, dat zij hun „Heimat" noemen. De Zionisten beweren zich daarbij van dezelfde beweegredenen te bedienen als de rassistische nationalisten in alle landen: bevrijding van het volk door terugkeer naar ras en bodem. Maar als deze beweegredenen waarachtig en natuurlijk zijn bij alle andere volken, dan zijn zij bedrieglijk en valsch bij de joodsche Zionisten. Inderdaad, er kan bij de joden geen kwestie zijn van Heimat, vermits Palestina aan de Arabieren toebehoort en daarenboven is Palestina veel te klein om een joodschen staat te vormen, die alle joden ter wereld zou kunnen herbergen.

En als de Zionisten zich op de Balfour-Declaratie beroepen, die zij een historisch wonder noemen, en waarin zij het bewijs meenen te zien, dat de wereld openlijk de rechten van het joodsche volk op Palestina erkent, dan kan men hun antwoorden, dat er in den tekst dezer declaratie niet meer te zoeken is dan wat er in steekt er werd daar immers duidelijk in gezegd, dat Engeland de oprichting van een nationaal tehuis voor het joodsche volk in Palestina gunstig gezind was en zij zou zorgen voor de vergemakkelijking der verwezenlijking van dit plan, *op voorwaarde dat men niets zou ondernemen, dat de burgerlijke en godsdienstige rechten van de niet-joodsche gemeenschappen, wonende in Palestina, zou kunnen schaden.* Hieruit volgt, dat indien de Arabieren, gebruik makende van hun eigendomsrecht, hun gronden en eigendommen weigeren te verkoopen, of den joden toegang op hun gebieden te verleenen, de joden geen toegang tot bedoelde gronden zouden kunnen krijgen.

Toen deze beruchte declaratie geteekend werd, dacht het jodendom dat het door middel van zijn goud gemakkelijk zou geweest zijn de Arabieren van hun grondbezit te ontzetten, maar zij hadden gerekend buiten de rasbewustheid van dit fiere volk, dat zich liever zou doen uitmoorden, dan maar een duimbreedte van zijn grondgebied aan de joden af te staan. Dit werd dan ook de oorzaak van de gewelddadige verdrukking en uitplundering der Arabieren door de joden, die hiervoor hun Britsche Legioensoldaten gebruiken.

De verkrachting der Balfour-Declaratie is een treffend bewijs van de verraderlijke valschheid van Engeland eenerzijds en van de huichelachtige houding van het jodendom anderzijds. Men ziet hier duidelijk hoe de Engelsche regeering, die steeds van de daken af haar verlangen naar vrede, rechtvaardigheid, zelfbeschikkingsrecht der volkeren, enz. uitgalmt, in Palestina de vrij weerlooze Arabieren ten behoeve van joodsche belangen uitrooft en uituitmoordt, zonder er zich in het minst om te bekommeren, dat ze daardoor haar eigen handteekening verloochent.

Maar wat de joden in het bijzonder voor oogen moet gesteld worden is, dat in den grond de Balfour-Declaratie geen eigenlijke waarde bezit, omdat Engeland niet het recht heeft om over het lot van Palestina te beschikken, daar dit recht enkel en alleen aan de Palestijnsche Arabieren toebehoort.

Indien Engeland werkelijk den vrede beoogt, dan is het meer dan tijd, dat het een eind maakt aan het Zionisme, want zou er geen middel gevonden worden om Palestina van de joden te zuiveren en alle verdere emigratie te beletten, dan zou in korteren of langeren tijd een krachtdadige actie van de vereenigde Arabische volken eèn misschien zeer bloedig einde aan dien onduldbaren toestand brengen.

De Palestijnsche Arabieren beginnen reeds genoegzaam in te zien, mede door de herhaalde aanslagen op hun leven en goed gepleegd en gesanctioneerd door de Engelschen, dat zij alle verdere emigratie zelf willen tegen gaan door den joden hierdoor voortdurend schrik aan te jagen.

Het laat niet de minste twijfel over, dat het Zionisme, ver van een oplossing van het jodenvraagstuk te brengen, wel integendeel tot de ergste verwikkelingen kan leiden en daarom is het volstrekt noodzakelijk, dat door een *anti-joodsche Internationale* zoo spoedig mogelijk een degelijk plan ontwerpen worde, waardoor een definitieve regeling kan worden verkregen.

JODENLECTUUR ALS KERSTGESCHENK

In de Prov. Geld. en Nijm. Courant van 13 December j.l. bespreekt **J. W. Jongedijk,** van wien wij onlangs vermeldden, dat hij over zijn eigen zedelijke verhevenheid was gestruikeld, het boek „De Ziel Zoekt God", door R. Casimir, J. Karsemeyer en G. Kazemier (uitg. Servire, Den Haag). Het bedoelde werk is een verzameling van Godsgetuigenissen door kunstenaars van alle tijden. In zijn recensie geeft de heer J. W. Jongedijk blijk van groot wanbegrip voor de plichten die tegenwoordig op den journalist rusten. Hij zegt daar n.l. in één adem, dat het boek getuigenissen bevat van o.a. de **joden** Da Costa en Heyermans èn dat het zich bij uitstek leent om aan volwassenen (met het oog op de zedelijkheid?) als **kerstgeschenk te geven.**

Wij weten, dat er in het verleden veel dwaze dingen zijn uitgegeven, die op nóg dwazer wijze werden aangeprezen. Wij weten ook, dat de uitgevers nog weinig hebben geleerd. Maar wij meenden, dat recenseerende journalisten w i j z e r waren geworden. Meneer Jongedijk blijkbaar **niet.**

„STUDENTEN"

De leerlingen van de Middelb. Kol. Landbouwschool te Deventer, hebben, hoewel geen studenten zijnde, toch een corps. Dit corps verbiedt zijn leden bij N.S.B.ers in pension te gaan en zoo dit reeds het geval is, moeten zij opzeggen. Een forsche schoonmaak is ook hier gewenscht!

ORANJE-BOEKEN

De Boekhandel Nelissen, Prinsengracht 627 te Amsterdam, slooft zich uit om het „nationale prachtwerk van blijvende waarde" **„De Hechte Band tusschen Vorstenhuis en Vaderland",** uitgegeven „ter gelegenheid van den 55sten verjaardag van H.M. Koningin Wilhelmina" aan den man te brengen. Prospectussen van dit werk, dat uitgegeven is bij de firma Scheltens & Giltay te Amsterdam, worden n.l. ingesloten in door dezen boekhandel verkochte werken. Op die wijze wordt een slinksche propaganda gemaakt voor zeer waarschijnlijk verboden waar. Het zou gewenscht zijn eens te onderzoeken, hoeveel van deze en soortgelijke „prachtwerken" de boekhandel heeft kunnen verkoopen en nog verkoopt!

ERGERLIJKE UITBUITING VAN ARIËRS DOOR JODEN

De Jodin De Vries, Willemsparkweg 164, Amsterdam drijft eeen soort atelier voor het vervaardigen en herstellen van dameskleeding. Zij heeft daarbij arische meisjes in dienst, die het naaistersberoep moeten uitoefenen tegen een „loon" van f 5.— per week!

Nu het licht 's morgens zoo lang op zich laat wachten, heeft deze joodsche werkgeefster bepaald, dat de aanvangsuren van haar „bedrijf" later gesteld worden. Tegelijk echter verlaagde zij de uitkeeringen aan de meisjes tot f 3.25.

Wij hebben voor deze schandelijke toestanden geen woorden. Een radicaal ingrijpen is blijkbaar het eenige dat hier effect kan sorteeren.

Op de Reguliersgracht te Amsterdam is een gebouw, waar de Nederlandsche Handelsagentenvereeniging haar vergaderingen pleegt te houden. Eigenaar is de jood Appel uit Utrecht. Deze heer exploiteert in zijn gebouw een arisch echtpaar, dat conciergediensten verricht en bovendien verplicht is het huis schoon te houden. Deze diensten worden beloond met de jodenfooi van f 2.50 per week zoodat het echtpaar moet worden ondersteund door de arische samenleving. Wie grijpt hier in?

Officieele uitbuiting

Dat het beroep van concierge overigens tóch als minderwaardig beschouwd schijnt te worden en nauwelijks op eenige redelijke belooning aanspraak kan maken, blijkt wel uit onderstaande advertentie, n.b. nog wel van een gemeentelijke instelling.

„Gegadigden worden opgeroepen voor

CONCIERGE

van het gemeentehuis tevens bode der gemeenten Ruwiel en Loenersloot op arbeidscontract.

Gezamenlijke belooning en vergoedingen f 540.— per jaar benevens vrij wonen.

Inlichtingen bij den Burgemeester ten gemeentehuize te Ter Aa."

De gemeenten Ruwiel en Loenersloot nemen dus s a m e n een concierge tevens gemeentebode in dienst en betalen voor deze functie de kapitale som van iets meer dan t i e n g u l d e n i n d e w e e k.

Schande!

Een kijkje in het ghetto van Litzmannstadt

Welk een verandering in den loop van een enkel jaar: Op 1 Mei 1939 hield het joodsche gepeupel nog de trottoirs van de Petrikauer straat, die nog Adolf Hitlerstraat heet, bezet en verdrong Duitschers en Polen, onder het hoongeroep: „Ons behooren de huizen en jullie de straten”, op den rijweg en precies een jaar later is, dank zij in zijn soort eenig organisatorische leiding van de Duitsche overheid, de strenge afzondering van de joden in hun oude woonwijk Valuty werkelijkheid geworden.

Drie redenen maakten het oprichten van het ghetto dringend noodzakelijk: Ten eerste bewees het diepgaande, statistische onderzoek van den stedelijken geneeskundigen dienst, dat de joden door hun aangeboren onreinheid en veronachtzaming van iedere, voor het samenleven van een groote gemeenschap onontbeerlijke hygiëne, een voortdurend gevaar voor het leven en de gezondheid van de geheele bevolking opleverden. Er werden gevallen van vlektyphus vastgesteld, die uitsluitend joden of in nauwe gemeenschap met hen samenlevende Polen betroffen.

Ten tweede is de uitsluiting van de joden uit het langzaam weer in normale banen terugkomende handelsleven noodzakelijk, daar zij toch de geboren voorraadvormers, prijsopdrijvers, woekeraars en sluikhandelaars zijn. De ervaringen van de laatste maanden hebben duidelijk bewezen, dat slechts door strikt verbod van ieder handelsverkeer tusschen joden en niet-joden dreigende gevaren kunnen worden voorkomen.

Ten derde echter zijn dwingende wereldbeschouwende, raskundige en volksche gezichtspunten daarvoor doorslaggevend, door een strenge isoleering iedere raskundige vermenging of ook maar gezellig samenleven van ariërs en niet-ariërs onmogelijk te maken.

De bijzondere toestand van het wegens zijn verwaarloozing alleen als kern van het tegenwoordige ghetto in aanmerking komende oude jodenkwartier Valuty, dat zich aan beide zijden van de hoofdverkeersstraat bevindt, eischt bijzondere organisatorische maatregelen, om zoowel het doorgangsverkeer niet in gevaar te brengen, alsook den joden de mogelijkheid te verschaffen, van de eene helft van het ghetto naar de andere te komen. Zoo heeft de technische noodhulp drie houten bruggen over de Neustadtstraat voor den overgang geslagen, en het stopverbod van deze straat zelf, evenals het afsluiten van den rijweg van de trottoirs door een hooge prikkeldraadversperring en borden met het opschrift „Woongedeelte van joden, binnengaan verboden” zorgen voor een strenge scheiding van joden en niet-joden.

Op den Valuter Ring bevindt zich de groote wisselcentrale voor de in het ghetto in- en uitgaande waren. Hier staan lange rijen groote goederenloodsen, welke bijna geheel voltooid zijn, hier bevinden zich de afhaalbureaux van de stedelijke handelskantoren en het „Ältesten der Juden” als het hoofd van het joodsche zelfbestuur, de beide eenige contractanten voor de wederzijdsche warenuitwisseling. Van hier rijden de met meel, kolen, aardappelen en groente zwaar beladen wagens, die den joden de noodzakelijkste goederen voor hun levensonderhoud in het ghetto brengen en hier stapelen zich ook de, als tegenprestatie uit het ghetto voortkomende, warenvoorraden op.

In het ghetto zelf is de „Älteste der Juden”, wien ter behartiging van het eenige, speciale gebied een joodschen raad ter zijde staat, de „ongekroonde koning der joden”, die natuurlijk aan de aanwijzingen van de Duitsche overheid gebonden, over zoo verstrekkende zelfregeeringsrechten beschikt, zooals de 70.000 Duitschers in deze stad onder de Poolsche heerschappij nooit bezaten. Allereerst hebben de joden in het ghetto volledige handelsvrijheid en een beperkt, voor hun uitgaven toereikend eigen ghettogeld zal hun deze werkzaamheden nog verlichten. Natuurlijk zullen zij elkaar daarbij nu wederzijds bedriegen, maar dat is absoluut hun eigen zaak.

Zoo was ik er kort geleden op de „Lausetorg” (rommelmarkt) getuige van, hoe een geheel versleten vloerkleedje (waarde nog geen Duitsche Rijksmark) in 20 minuten zes maal van eigenaar verwisselde en daarbij van 3 Mark tot 10 Mark opgedreven werd, een typisch joodsche manier van spelen met fictieve waarden, waarbij de laatste — en dat is tegenwoordig in tegenstelling met vroeger niet meer de ariër — de domme en bedrogene is. Of zij van elkaar voor de vette haring 1.50 RM. voor de citroen 30 Rpf. of voor de augurk 20 Rpf vragen, dat zal ons onverschillig zijn, zoolang zij zelf slachtoffer zijn van hun prijsopdrijving.

Hier in het Ghetto hebben zij hun eigen joodsche politie, die met gummiknuppels en veel geschreeuw voor orde zorgt, hier hebben zij eigen welvaarts- en gezondheidsinstellingen, als volkskeukens, ritueele baden en andere, hier hebben zij eigen post- en woningkantoren, alsmede een eigen gezondheidsdienst met joodsche doctoren, verplegers en verpleegsters. Nu kunnen zij hun leven volkomen inrichten, zooals het hun bevalt: zij kunnen van hun ghetto een pronkkastje van zuiverheid en orde maken, wanneer vuil en wanorde niet hun levenselement en lichamelijke arbeid hen niet tegen zou staan.

(Wereld-Dienst).

Uit onverdachte bron!

Wij willen afgezonderd leven — alléén — naar onzen eigen aard; ver van elke kultuur en beschaving, omdat deze onzen eigen aard rooven.
Onder de volkeren willen wij een volk zijn, dat zijn eigen aard behouden moet.

(Leipz. jüd. Familienbl. nr. 1, 1926.)

De aanpassing aan andere volkeren willen wij niet, zoolang nog de ziel in ons woont, zoolang in ons joodsch bloed stroomt. Wij willen joodsch denken en de wereld onze joodsche denkbeelden verkondigen. (Leipz. Isr. Familienbl. nr. 3, 1926).

Israël mag blij zijn, dat zijn sabbath niet valt op den rustdag der geheele wereld, want wij willen de weinigen en edelen zijn, die onze roeping — het volk van god — bewust zijn. („Israëlit” 1924).

Israël is het hart van het organisme der menschheid.

(Jeschurun, 8e jrg. 1921).

Geen volk ter wereld heeft zooveel psychopathen, zelfmoordenaars en venerische zieken. Geen volk heeft zoo'n groot aantal individuen, die met de surrogaten der liefde hun leven vullen.

(Neue jüdische Monatshefte 1919).

Het moet den joden duidelijk zijn, dat de pers de eenige weg is, die het ons gedaan onrecht kan verkonden.

(Leipz. Isr. Fam. bl. 1926).

Nog als aartsvader Jakob meer dan 70 jaren oud was, werd menig menig meisje, dat in zijn bedrijf werkte, het slachtoffer der geslachtsdriften van den oude. (Frankf. Zeitung, 1928).

....Zijn de lange neuzen niet een soort uniform, waaraan de God-Koning Jehova zijn oude lijfgardisten herkent, zelfs als ze gedeserteerd zijn? (Heine, Die Bäder v. Lucca).

Doop en zelfs kruising helpen niet. Wij blijven ook in de honderdste generatie joden, als voor 3000 jaren.
Wij verliezen de reuk, die ons ras eigen is, niet, ook niet in tienvoudige kruising. In elke bijslaap— wie ook de vrouw is — domineert ons ras; er worden joden uit geboren.

(Prof. Ed. Gans.)

Zoo leven zij (de joden) in een half vrijwillig ghetto, geen levend lid van een volk, maar een vreemd organisme er in.

(Rathenau. Impressionen).

....De betaalwissel is de werkelijke God der joden.

(Karl Marx, Urteil über die Juden).

Een Jodenjongen

over zijn rasgenooten

Een joodsche weesjongen uit Zutfen, zoon van een overleden ambtenaar der joodsche gemeente, werd door het Burgerlijk Armbestuur dier stad tegen vergoeding uitbesteed bij zekeren heer M. Zion, de voorzitter van het joodsche kerkbestuur te Eibergen. Zutfen, dit terloops, is een gemeente, waar tamelijk veel welgestelde joden wonen, maar de zorg voor een weesjongen, wiens vader nota bene ambtenaar was van dezelfde jodengemeente, die wilden de joden niet dragen. Daar waren de Gojim goed voor.

Een zekere J. van Gelder schreef indertijd over dit geval in een van de jodenkrantjes: „De jongen was onhandelbaar. Om de joden te pesten liep hij weg, als hij juist de „tiende man” was.

Met minder dan tien menschen mag geen godsdienstoefening worden gehouden. En dan zaten de andere joden natuurlijk voor P. Sn. Vaak verstoorde hij de orde in de kerk.

Ofschoon de jongen al een drie of vier jaar bij Mozes Zion is, gaat hij zich aan alle sabbathschending te buiten, hij fiets namelijk en rookt op dien heiligen dag.

Op een goeden keer had de jongen jaartijd van een van zijn ouders, en de knaap weigerde binnen te komen, en lachte de andere joden uit. Op de vraag van den onderwijzer, waarom hij niet in de school kwam, antwoordde hij: *De joden hier zijn te slecht en te gemeen om in hun bijzijn kadiesj* (gebed voor een overleden vader) *te zeggen*. En hij heeft het niet gedaan ook.”

Hier is nu een oordeel van een volkomen afhankelijke jodenjongen, in een kleine gemeente als Eibergen, waar hij natuurlijk alle joden en jodinnen van haver tot klaver kent. Hij wenscht niet zijn overleden vader in het gebed te gedenken, wanneer de andere joden, die hij teekent als slecht en gemeen, er bij zijn. Slecht en gemeen: de geheele gemeente.

Dat zijn pleegvader het, zooals uit een ander schrijven blijkt, voor hem opgenomen heeft, en spreekt van „een armen en verongelijkten weesjongen”, stelt de zaak nog in een

PASTORALE GIFLECTUUR

Weer een predikant, die de waardigheid van zijn ambt misbruikt om het evangelie van den haat te verkondigen

DE PREEKTIJGER VAN AMSTELVEEN

Amstelveen is een oord, waar preektijgers in grooten getale voorkomen.

Vroeger besteden de heeren elkaar met de meeste felheid, maar sinds het nationaalsocialisme uit den toenmaals wolkenloozen hemel der Nederlandsche kanselhetze over de verzaligde togadragers is gevallen, zijn alle onderlinge twisten en veeten vergeven en vergeten en keert men zich broederlijk in den Heere tegen de gemeenschappelijke vijanden: Duitschland en het nationaal-socialisme.

Reeds eenige malen hadden wij het twijfelachtig genoegen van gedachten te mogen wiselen met een Amstelveenschen zieleherder en op een anderen keer waren wij gedwongen minder fraaie praktijken van een collega te signaleeren. Thans moeten wij ons opnieuw richten tot een verkondiger van het alleenzaligmakende woord, die zich onverpoosd bezig houdt met de opvoeding van zijn Amstelveensche kudde.

Ds. H. J. Hinloopen, voorganger van de Gereformeerde kerk in Hersteld Verband, koestert zeer kennelijk de sprekende slang aan zijn boezem, en getuigt daarvan in een gestencild blaadje, dat „Bericht" heet en voor de leden van zijn kerk bestemd is, maar waarvan — o, onzalige speling van het lot! — ook wij een exemplaar in handen kregen. Uit den inhoud blijkt ons, dat broeder Hinloopen de redactie van het Geschrift voert, maar gelijk zijn confrater van „Eeuwigheidslicht" heeft ook hij vergeten zulks, overeenkomstig de voorschriften, te vermelden.

De lectuur van het blaadje is niet altijd even opwekkend, maar soms kan dominee toch wel raak uit den hoek komen. Bijvoorbeeld daar, waar hij spreekt van zijn catechisatie:

„Verschillende nieuwe cat. hebben zich aangemeld. Maar in verschillende gevallen moet ik er achter heen. Waarom is dat noodig? Ieder weet toch wel wanneer zijn kind de leertijd heeft voor cat. En wanneer er redenen zijn om nog even te wachten, dan bespreekt men dat even met den predikant. Zondags na den dienst of op het spreekuur. Waarom moet de predikant als een winkelier achter zijn klanten aanzitten?"

De toon is niet vrij van arrogantie; een zekere majesteitelijke eigendunk spreekt uit de woorden van dominee Hinloopen en bovendien een ergerlijke miskenning van het beroep van winkelier, maar misschien is dat vereischt, om de noodige afstand tot de kudde te bewaren. Overigens zijn wij zoo vrij hier het antwoord op de winkeliersvraag te geven: Een predikant, dominee, die door het volk wordt aangevoeld als de eerlijke en oprechte priester, de verkondiger van de levenswaarheid, hoeft zijn schaapjes niet bijeen te jagen. Tot hem komen ze vanzelf!

Dominee deinst er niet voor terug zoo nu en dan grappig te zijn. Luister:

„Op Zondagavond 2 Nov. zal de bijna-volle-maan ieder, die er lust in heeft, bijlichten op den weg naar de pastorie en ook weer bij het naar huis gaan. De mannen nemen den pijp mee, want er is ook nog tabak in de pastorie, ALS DIE INMIDDELS NIET WEGGEHAALD IS. (Door de muizen bedoel ik natuurlijk!)"

Leuk hè? Dominee weet wel wie zijn pappenheimers zijn!

Onder de rubriek „Uit de Gemeente" wordt ons het volgende verhaald:

Ons lid de heer Van der Leek (Leeraar Herv. Lyceum) is om de BEKENDE ONBEKENDE reden gearresteerd en naar Scheveningen vervoerd. Ons gebed zij om Gods hulp voor hem en zijn gezin.

Dit is in korten tijd, ons derde gemeentelid, dat gevangen gezet werd („EEREBURGER WORDEN" noemt de spraakmakende gemeente dat). Het is komisch dat onze kleine gemeente zooveel MISDADIGERS telt. Gelukkig is God er ook nog. Met Zijn vertroosting. Hij zal uitkomst geven.".

Amen. En commentaar overbodig.

Ook het jongerenclubje doet een duit in 't zakje. Het bestuur der H. V. jongeren schrijft n.l.:

is ons hoofddoel. In deze wereld, die tracht geestelijke banden van allerlei aard aan stukken te trekken, zijn waarlijk wel belangrijker dingen, die onzen tijd en inspanning vragen."

Goed zoo knapen; jong geleerd is oud gedaan! En maar niet te veel voetballen, want dat is ál te inspannend in dezen tijd van hongersnood en ontbering. (Bovendien op Zondag uit den booze).

Een andere mededeeling, waaruit blijkt, dat de praktijken, die daar in Amstelveen onder dominee Hinloopens hoede bedreven worden, niet zoo héél onschuldig zijn, toonen de volgende twee citaatjes:

„LECTUUR. „Wat zegt de Bijbel" (over volk, overheid, gezin Israël, oorlog, toekomst) (f 1.50) van Dr. J. Koopmans. Dit is een voortreffelijk boekje, dat ik niet genoeg aanprijzen kan. Een boekhandelaar zei me: „'t Vliegt weg." Ik ben er blij om. Ik wou dat al onze leden 't lazen.

En:

„Voorts heeft zich gevormd een kring van jongere echtparen. Deze kring zal behandelen het boekje van Dr. Koopmans: „Wat zegt de Bijbel". Dus een Bijbelkring over actueele vragen. Een tweede dergelijke kring wordt momenteel gevormd. Men kan zich daarvoor nog bij den predikant opgeven. De bedoeling is, dat pl.m. 40 jaar de leeftijdsgrens is, maar daar zit muziek in. Je hebt jongelieden die reeds grijsaards zijn en omgekeerd! Met den bijbelkring van de jeugdclubs zullen er dus straks 5 bijbelkringen zijn".

De lezer zal zich herinneren, dat wij in ons blad van 11 October j.l. een artikel publiceerden waarin het bovengenoemde boek van Dr. Koopmans werd behandeld. Wij noemden het werk van den theologischen heer Koopmans „het summum van misleidende bekwaamheid." Dit anti-volksche, anti-nationaalsocialistische en pro-joodsche boek wordt door Ds. Hinloopen aan zijn gemeente warm aanbevolen en in den breede voor alle mogelijke „kringen" behandeld. Men ziet waar de bronnen der hetze liggen verscholen: op de catechisaties, vrouwen-, mannen- en knapenvereenigingen en alle mogelijke kransjes! Zoo men mannen als Hinloopen niet uit hun ambt kan ontzetten, dan is het toch in ieder geval gewenscht, dat hun belet wordt de jeugd nog verder te vergiftigen met hun „christelijke" moraal en voorlichting! De heeren, die zien dat hun spel met de zielen der eenvoudigen ten einde loopt, haasten zich in een laatste massale actie nog één generatie te bederven! Wij eischen, dat deze lieden onmiddellijk hun handen terugtrekken van onze jeugd.

Over MISDADIGERS in uw gemeente gesproken, dominee Hinloopen!

Met deze fraaiigheden is de preektijger en gifschrijver uit Amstelveen nog geenszins aan het eind van zijn Latijn.

Nadat hij nog in het voorbijgaan heeft vermeld, dat, „daar onze bladen verboden zijn", kleine vlugschriften zullen worden uitgegeven over „actueele zaken" (wie verschaft dezen heeren eigenlijk het kostbare papier voor hun hetze?) „om deze onder de eigen leden te verspreiden, teneinde hierdoor, onder Gods zegen, een dam op te werpen tegen insluipend geestelijk bederf" (voelt u het in-gemeene, waarde lezer, van Gods zegen over dien bederfwerenden dam?) — gaat hij over tot de behandeling van het probleem „ontucht".

„DE ONTUCHT GEWETTIGD. Secretarissen-Generaal van Justitie en Sociale Zaken hebben wedrom ingevoerd de zgn. reglementeering der prostitutie, die sedert 1911 in ons land (na een halve eeuw van strijd) afgeschaft was.

Dit beteekent dat vrouwen, die van ontucht leven een legitimatiebewijs ontvangen zullen (dat ze op verzoek vertoonen moeten) en van tijd tot tijd zich aan een geneeskundig onderzoek onderwerpen moeten.

Zondag j.l. heb ik er iets van gezegd in de prediking. Nu iets uitvoeriger. Wat zegt de Kerk van dezen maatregel der overheid? DAT DEZE REGLEMENTEERING IETS IS, DAT ELKE CHRISTEN ALS ZONDE TEGEN GOD EN DE NAASTE MOET BRANDMERKEN EN DAAROM EEN SCHANDVLEK OP ONS VOLKSLEVEN NOEMEN ZAL. Ik ga nu maar voorbij, dat zoo'n maatregel zonder eenig commentaar wordt aangekondigd, terwijl men aan Justitie en Sociale Zaken toch heusch wel weet hoe het christelijk volksdeel hierover denkt en welke strijd hierover gestreden is. Is deze maatregel door de bezettende macht bevolen? Of hebben eenige ambtenaren zoo maar hun idee gevolgd? Zijn de instanties, die uit de praktijk op de hoogte zijn (b.v. de „Middernachtzending" e.d.) gehoord? Wij weten het niet. Wel weten we dat het werk van mannen als Ds. O. G. Heldring en Ds. H. Pierson en zoo vele anderen (en vooral Josephine Butler in Engeland!) bekroond door de wet van 1911, met één slag stuk gemaakt wordt.

Regeling der prostitutie beteekent in de praktijk: Het plegen van on-

Vervolg op pag. 15

DE STEM DER PERS!

Taak der Toekomst

„.....één ding is zeker:

de emigranten-commissie te Londen, welke, hoewel geheel en al een werktuig van Churchill, zich nog altijd „regeering" durft te noemen, heeft ook Indië in de schaal geworpen en daarmede vrijwel de zekerheid geschapen, dat het Indische rijk òf door Japan òf door Amerika bezet zal worden. Ook de Nederlandsch-Indische regeering heeft dit alles van tevoren, reeds lang van tevoren, kunnen zien aankomen, en heeft nagelaten, naar wegen te zoeken, welke òf Indië aan den juisten kant zouden hebben gebracht, òf althans zoolang mogelijk een zekere mate van zelfstandigheid zouden hebben gelaten.

In euvelen moed, niet beschikkend over voldoende afweermiddelen, heeft zij Indië in den strijd gestort, op dezelfde lichtzinnige wijze, als waarop Nederland zelf voor Britsche belangen is geofferd. De waarde der Britsche „hulp" moest n u toch langzamerhand wel bekend zijn.

Aldus is door een bewind, dat nooit zich de waarlijk nationale belangen heeft aangetrokken, dat zelfs de verdediging verwaarloosde, dat alles voor „verraad" schold, wat waarschuwde voor de komende catastrofe, ook het laatste stuk Nederlandsch bezit weggeworpen. Terwille van een schijn-zelfstandigheid, die aan Nederland slechts het voorpostzijn van het Britsche rijk veroorloofde. Maar iedere werkelijke volksontplooiing beknotte.

Wanneer aldus Nederlandsch-Indië verloren mocht gaan, zal dit althans tot resultaat hebben, dat daarmede aan i e d e r e mogelijkheid voor ons volk om te teren op den arbeid van het verleden, een einde is gemaakt. Ons volk is dan op eigen kracht teruggewezen. De droom van een terugkeer tot het verleden heeft dan geen enkel aanknoopingspunt meer in de werkelijkheid.

Het zal nu moeten blijken, of ons volk de kracht tot het zoeken van een nieuwe toekomst en een nieuwen weg in zichzelf kan vinden — of niet. Aan ons nationaal-socialisten de taak, daarin voor te gaan. Het conflict, dat velen die Indië kennen, na het uitbreken van den strijd met Japan gevoeld zullen hebben, berust slechts op tijdelijke gronden en kan niet van blijvenden aard zijn.

Wat met Nederland geschiedt, wat de Nederlandsche mensch ondervindt of voelt, is slechts een klein, een zeer klein onderdeel in het geweldige gebeuren, dat de wereld thans beleeft. Voor wat onder Duitsche leiding voor komende geslachten thans gebouwd wordt, moet i e d e r offer, ook als het moet zijn dat van Indië, worden gebracht; dat zal dan een stuk van o n z e bijdrage tot de toekomst zijn. Met het gelaat voorwaarts, niet achterwaarts gewend, moeten wij nationaal-socialisten in de eerste plaats ook dit aanvaarden en blijmoedig en vastberaden aanvaarden, omdat voor ons de weg, die gegaan moet worden, klaar en duidelijk is.

„Wir sagen ja! zum Leben."

(W. Goedhuys in „De Waag")

Duidelijke taal

In de „Hollandsche Post" bespreekt Siegfried Hinderdael de rede van den Rijkscommissaris te Keulen en zegt daarover:

Nederland kan op een volkomen zelfstandigheid rekenen, waar het de ontwikkeling van zijn eigen volksche, geestelijke en kultureele goederen betreft; — in hoogere mate zelfs, dan dit onder het vroegere „democratische" regime mogelijk was, waar volkomen onnederlandsche, internationale invloeden de eigen volksche ontwikkeling langzamerhand begonnen te verdrukken. Vooral op kultureel gebied was deze ontwikkeling onder invloed van het jodendom reeds ver voortgeschreden en de uitschakeling van den jood uit de kultureele sfeer van het Nederlandsche volk is de eerste stap naar een bevrijding, waarvan de volgende stappen echter door dit volk zelf zullen moeten worden gedaan.

„Zelfstandigheid" naar staatsche maatstaven heeft echter voorgoed afgedaan en daarmede — het spreekt wel vanzelf — ook alle droomen van een Nederlandsch imperium in den zin van het vroegere Verdinaso, dat geen rekening hield met de volksche maatstaven, waarnaar de toekomstige outwikkeling zal worden bepaald. In de Hollandsche Post van 15 Januari 1941 schreven wij reeds, dat het immers voor elken onbevooroordeelden beschouwer — men behoeft daartoe waarlijk nog geen nationaal-socialist te zijn — duidelijk is, dat deze Europeesche samenwerkingsgedachte elke isolationistische houding buitensluit. Ook een zoogenaamde „zelfstandigheid", die in wezen neerkomt op politiek separatisme en het aankweeken van kunstmatige tegenstellingen, kan door een Germaansch gemeenschapsbewustzijn niet langer geduld worden. De zelfstandigheid, zooals men die toen in Nederland nog veelal hoorde verkondigen, was een zelfstandigheid op Volkenbondgrondslag, die in de toekomst onmogelijk zal zijn. De samenwerking in Europeesch verband met het Berlijnsche centrum zal principieel op twee wijzen denkbaar zijn: ofwel in den werkgever-werknemer vorm, waarin Duitschland de werkgever is (op zichzelf voor den werknemer nog niet zoo kwaad), ofwel als gelijkgerechtigde samenwerkende Germaansche volken met gelijke capaciteiten, maar dan onder de ééne groote gemeenschappelijke overkoepeling van het „Reich".

„Wanneer wij ons van dezen noodwendigen gang der komende dingen bewust worden, zien wij ook de nutteloosheid in van de klein-hollandsche kibbelarij om politieke macht, om „Hollandsche zelfstandigheid" of om „leiderschap". Want dit geheele systeem zal uiteindelijk toch ingeschakeld moeten worden in het groote Nationaal-socialistische Geheel, waarin wij — actief of passief — slechts één man te volgen hebben: den Germanenführer Adolf Hitler," schreven wij toen.

Deze woorden gelden nu meer dan ooit, nu, volgens den Rijkscommissaris, „bij de verantwoordelijke mannen in Nederland steeds meer het streven bemerkbaar wordt, den weg naar de toekomst gemeenschappelijk met het Duitsche volk te gaan, een gemeenschappelijke vertegenwoordiging van aller belangen naar buiten te vormen, maar bovendien ook, wanneer het noodig zou zijn, door een gemeenschappelijk bloedoffer het gemeenschappelijk bestaan te verzekeren".

Is dit niet hetzelfde als de gemeenschappelijke weg naar het „Reich"?

Siegfried Hinderdael

Aantal en invloed der negers in de V. S.

Het aantal negers in de V.S. is na hun vrijmaking omstreeks 1860 snel toegenomen; waren er toentertijd ongeveer 4.5 millioen negers, in 1910 was dit aantal verdubbeld en thans is het zelfs meer dan verdrievoudigd. Procentisch gerekend is het aantal negers in de V.S. als geheel ongeveer 12 pct., maar dit getal is voor de verschillende staten zeer verschillend: in de zuidelijke staten Zuid-Carolina en Mississippi bedraagt het percentage zelfs meer dan 50 pct, zoodat men daar ongetwijfeld van een „negervraagstuk" kan spreken, vooral ook omdat er al sedert jaren een voortreffelijk georganiseerde „aethiopische" beweging bestaat, waarin de geheele zwarte bevolking is samengevat. Zeer uitgebreid is de werkzaamheid van deze beweging op het gebied van het onderwijs, zooals uit de volgende cijfers kan blijken.

In geheel Amerika zijn op dit oogenblik 150.000 negers in academische beroepen van aanzien werkzaam. In de V.S. zijn ongeveer 42.000 negerkerken, die ten deele door negerarchitecten zijn gebouwd; er zijn 26000 volksscholen voor de zwarte jeugd, 1400 hoogere scholen en 500 vak- en hoogescholen; eindelijk nog verschillende negeruniversiteiten, die door 32.000 negerstudenten bezocht werden. In de noordelijke staten hebben ook de blanke universiteiten volgens een besluit van het Opperste Gerechtshof negerstudenten op te nemen.

Volgens een statistiek der V.S. zijn daar te lande meer dan 54.000 zwarte onderwijzers en onderwijzeressen werkzaam en 2150 professoren en 25000 geestelijken, die een vooropleiding hebben genoten, waarbij op te merken valt, dat het niet allen universiteitsprofessoren zijn. Ook werken er 5805 negerartsen, 1750 tandartsen en 1250 advocaten en rechters.

Genoeg in elk geval om te doen zien, dat het negervraagstuk in Amerika er thans reeds een van groot gewicht is, en waarvan het belang met den dag toeneemt. Te meer is dit het geval, daar het aantal bastaardkinderen, dat jaarlijks geboren wordt, op minstens 20.000 wordt geschat.

In allerlei openbare ambten worden thans reeds negers of negerafstammelingen in de hoogere posten aangetroffen, zoodat het geen zeldzaamheid is — het komt o.a. bij de spoorwegen en in het leger meermalen voor — dat zwarten als chefs over blanken hebben te bevelen.

Het negervraagstuk zal weldra misschien in de V.S. even belangrijk worden als het joodsche.

(Naar Deutsche Ztg. i. d. N.)

Vervolg van pag. 13.

Pastorale giflectuur

tucht ongevaarlijk maken voor den man en aldus de uitbreiding der geslachtsziekte voorkomen. VROEGER, IN DEN TIJD VAN HET LIBERALISME, KWAM DIT OP UIT INDIVIDUALISTISCHE OVERWEGINGEN (BESCHERMING VAN DEN MAN, VOOR WIEN DE DUBBELE MORAAL GOLD), THANS IS DE „VOLKSCHE IDEE" DE BRON: ALLES MOET HET VOLK, I.C.Q. DE VOLKSGEZONDHEID DIENEN. DE IDEE IS VERSCHILLEND, DE PRAKTIJK ECHTER DOET LIBERALISME EN NATIONAAL-SOCIALISME HAND IN HAND GAAN, EEN FEIT, WAAROVER MISSCHIEN WEL IEDER VAN DEZE TWEE, MAAR EEN CHRISTEN ZICH HEELEMAAL NIET VERBAAST, IMMERS BEIDEN RICHTEN ZICH NIET NAAR DE OPENBARING GODS IN CHRISTUS."

Zie, dàt gaat nu te ver, dominee. Want nu gaat ge politiek doen. Doodgewone, lage menschelijke politiek, waar uw verheven priesterschap **niets** mee te maken heeft. Uw verblindheid en uw haat, uw kleinburgerlijke, bodemlooze haat, die een aanfluiting is van alle godsgeloof en van elk waarachtig Christendom, heeft u parten gespeeld! Menschen als gij, dominee Hinloopen, die niet in staat zijn de grootsche gedachten van uw leer en godsdienst te omvatten, maar die zich laten leiden door hun van iedere grootschheid gespeende, negatieve gevoelens, zijn niet gerechtigd in deze tijden, waar een elk streeft naar het licht, de duisterheid van uw klein-menschelijke zieleroerselen te verkondigen. Nù moeten anderen getuigen!

Het is met zekeren tegenzin, dat wij telkens weer gedwongen worden de bekleeders eener waardigheid ter verantwoording te roepen, waarvan wij weten, dat er bij zijn, die zich met heilig enthousiasme inzetten voor de verkondiging van het geloof, dat naar hun meening voldoende kracht bezit om met de problemen van 't aadsch bestaan worstelenden volksgenooten uitkomst te bieden. Blijkbaar zien de tallooze met blindheid geslagen predikers van den haat binnen de christelijke kerk niet in, welk een schade zij door hun goddeloos drijven aan de kerk, de religie en aan hun goedwillende collega's en geloofsgenooten berokkenen. Wij aarzelen niet te zeggen, dat zij, die het geloof misbruiken, om haat en tweedracht te zaaien in de volksgemeenschap, niet waardig zijn het priesterambt te bekleeden. Priester kan slechts hij zijn, die zich zijn waardigheid indachtig is en het volk weet te spreken van de grootheid der schepping. Priester is niet, wie onder zijn toga een duivelsziel draagt en des duivels spreekbuis is. Een ieder, wien zulks aangaat, beseffe dit!

Een en ander over het WERELDJODENDOM

Hoeveel joden er nu precies op dezen aardbodem rondzwalken, is niet nauwkeurig aan te geven, omdat betrouwbare statistieken veelal ontbreken en de schattingen van deskundigen nogal eens uiteenloopen. Het aantal **mozaïsche** joden echter kan over 1938 worden geschat op 16.113.000 (volgens joodsche en vermoedelijk betrouwbare opgave), over de werelddeelen verdeeld als volgt:

Afrika	820.000
Amerika	5.000.000
Azië	618.000
Australië	30.000
Europa	9.000.000

Procentueel maken zij van de bevolking in de Ver. Staten 3.75 pct., in Engeland 0.7 pct., Frankrijk 0.55 pct., Palestina 30 pct., Italië 0.12 pct., Hongarije 5.1 pct., Roemenië 5 pct., Sowjet-Unie 2 pct., Polen 9.7 pct.

Het is genoegzaam bekend, dat de joden bij voorkeur de groote steden opzoeken en het platteland, waar productieve arbeid verricht moet worden, vermijden. In dit verband is het van belang te weten, hoeveel joden er in de groote hoofdsteden hun bedrijf uitoefenen. Nog steeds — tot goed begrip — alleen de mozaïsche joden.

New York ..	1.765.000
Londen	233.991
Parijs	185.000
Amsterdam ..	90.000
Rome	11.280
Boedapest ..	217.545
Boekarest	50.000
Moskou	1.31.747*)

Geboortecijfers.

Van beteekenis voor de toekomst van het jodendom is het, om kennis te nemen van de geboorte- en sterftecijfers. Terwijl in Duitschland van de daar nog aanwezige 500.000 mozaïsche joden 55 pct. ouder is dan 45 jaar en het sterftecijfer ver boven het geboortecijfer ligt, bedraagt in Polen — het centrum van het Oostjodendom — het geboorteoverschot nog jaarlijks 28.000. Aangezien Polen onmogelijk dit overschot kan voeden, is het alleen om deze reden reeds noodzakelijk, dat een sterke emigratie plaats heeft. Polen **moet** de joden kwijt!

Voor Roemenië wordt het jaarlijksch geboorte-overschot van jod enop 5683 gesteld, voor Hongarije op 428, voor de Ver. Staten op 43.000, voor Sovjet-Rusland ten slotte op 35.918.

Deze cijfers zeggen ons:

1. dat het geboorte-overschot toeneemt, naarmate het land meer Oostwaarts ligt.

2. dat de stroom van Oostjoden naar West-Europa en de Ver. Staten noodzakelijkerwijze blijvend moet toenemen, wanneer niet spoedig een vergaande oplossing wordt gevonden.

Sociale verhoudingen

In de Ver. Staten hebben de joden gemiddeld het grootste inkomen. Het gemiddelde jaarinkomen van de joden in U.S.A. bedraagt 3720 millioen dollar, in Polen 300 millioen dollar. Men moge niet vergeten, dat in Amerika naast de reusachtige inkomens van de joodsche grootkapitalisten slechts weinig overschiet voor de groote massa Oostjoden, die veelal met kleine zwendelarijtjes aan den kost komen. Een jodendom van 17 millioen zielen over de wereld verdeeld, dus nog niet 1 pct. van de wereldbevolking uitmakende, is niet veel, verdeeld over de sleutelpositie vormt het echter een wereldmacht.

Wereldorganisatie

Wanneer een jood in een uithoek van de wereld op zijn eksteroogen wordt getrapt, komen de Amerikaansche, Fransche en Engelsche gezant direct **tusschenbeiden**; wanneer echter — zooals in den wereldoorlog — het Duitsche volk den hongerdood ingedreven wordt, dan is dit in het belang van de humaniteit, van den wereldvrede. Dit voorbeeld moge wat „sterk" zijn, maar de wanverhouding is niet te loochenen. Het jodendom heeft dit kunnen bereiken door het scheppen van een wereldorganisatie met velerlei vertakkingen, die haar bolwerk vindt in de Ver. Staten.

De joodsche socioloog Arthur Ruppin schreef in 1931 nog over „De beteekenis van de Amerikaansche jodenheid" het volgende:

„De joden in de Ver. Staten van Amerika zijn niet alleen in aantal sterker dan de joden in eenig ander land, maar zij hebben ook meer welstand en politieken invloed. Een groot deel van hen is in de rijke en leidende standen binnen gedrongen. Nog nooit is er in de diaspora een tijd geweest, waarin zooveel milloenen joden in een land in vrijheid en welvaart leefden als thans in de Ver. Staten. **Hun op hun politieken en financieelen invloed steunende interventie ten gunste van hun geloofsgenooten in Europa heeft meer dan eenmaal succes gehad."**

Volgens het American Jewish Year Book beschikken de 5 millioen mozaïsche joden in Amerika over niet minder dan 196 organisaties, die op elk levensgebied hun invloed doen gelden en waarvan een aantal over de geheele wereld werkzaam is.

Amerikaansche joodsche organisaties

De centrale organisatie van de joden in de Ver. Staten is het American Jewish Committee. In 1906 opgericht, bewoog het zich reeds spoedig op internationaal gebied, doordat het zich de bescherming van de rechten der joden in de geheele wereld tot taak stelde. Het Comité strijdt b.v. voor het behoud van de ritueele slachtmethode, voor de bescherming der joodsche minderheden, voor financieele ondersteuning van noodlijdende rasgenooten in samenwerking met andere organisaties, enz. Het Comité publiceert jaarlijks een verslag van zijn werkzaamheden, dat één doorloopende ophitsing tegen het Derde Rijk inhoudt, onder goedkeurend knikken van de Amerikaansche regeering. Jaarlijks geeft het bijna 200.000 dollar uit voor zijn „werkzaamheden".

Van groote beteekenis is nog de Anti-Nazi-League onder leiding van den beruchten jood Samuel Untermeyer en waarin ook zitting hebben de burgemeester van New York, de half-jood Fiorello La Guardia en een zoon van president Roosevelt. Hun arbeid is een zuiver politieke: ophitsing tot een nieuwen wereldoorlog.

*) *Alle opgaven van vóór den oorlog.*

AMSTERDAM

Eet mosselen bij VAN DER EIJKEN,
met bier of snaps; dan zal 't U blijken,
dat het een „goden"-eten is.
De prijs is billijk — kom maar kijken
't wordt geserveerd als bij de rijken —
gewend als men dat van ons is.
Dus ga vandaag naar VAN DER EIJKEN
gij weet bij 't scheiden van geen wijken,
Als 't klokje van elf uur er is.

CAFÉ G. H. VAN DER EIJKEN
VIJZELSTRAAT 49 — TELEFOON 31208

WIJ KOOPEN ALLE SOORTEN
OUD PAPIER
VAN DRUKKERIJEN, FABRIEKEN ENZ.
WED. C. BENDER
RUSTENBURGERSTR. 34-38 - TELEF. 95061

Wat Gorrêe niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GER. DOUSTRAAT 3-5 - TEL. 20787

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45403 en 47510
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.-
Div. Bitters 20 ct. Thee en Koffie 15 ct.
M. W. RABE-KOCH

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstr. 425-427 - AMSTERDAM-C.

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - - Vakdipl. Leipzig
AMSTERDAM - J. Luykenstr. 76
Telefoon 28682 - Giro 301276
Prachtige collectie Zilvervossen
BONTMANTELS naar MAAT
Pellerines, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

Haarden, Haardkachels, Salamanders en Kook-kachels
KEUZE UIT MEER DAN 60 MODELLEN
Groote voorraad in Gasfornuizen en Comforen, El. Kachels en Kookplaten
TH. v. d. PARRE
2e Hugo de Grootstr. 13 - Telef. 82456
AMSTERDAM

ROTTERDAM

SCHILDERIJEN
P. D. DOODEWAARD Kzn.
ROCHUSSENSTRAAT 52, TEL. 21956
NOORDMOLENSTR. 26, TEL. 43910

J. FRANKEN
Dames- en Heerenkleermakerij
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBERG
COUPEURSBEZOEK DOOR HET GEHEELE LAND

MEUBELEN huis en haard
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR 77 A'DAM
TEL 31215-94825

L. M. TIEMAN
voorheen T. H. TIEMAN
ROTTERDAM
Rodenrijschestr. 31
Telefoon 41923
ALGEHEELE WONINGINRICHTING
BEHANGERS- EN STOFFEERDERSBEDRIJF

Voor beter BROOD en BANKET
H. C. PELETIER, ROTTERDAM
Benthuizerstr. 91 - Telefoon 41386

DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 11652 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- EN SLAAPKAMERS

JODENBESTRIJDERS IN NEDERLAND
Bestelt uw
RADIO
bij een geestverwant
Brieven Bureau „DE MISTHOORN"

KOSTER & LUIJTERS
Geraniumstraat 3 * DEN HAAG
Telef. 332645 - 338696
LOODGIETERS EN SMEDEN

NIJMEGEN

Bezoekt Café-Restaurant
DAS DEUTSCHE HAUS
Prima consumptie * Billijke prijzen
KORENMARKT 1 * NIJMEGEN
Man spricht Deutsch . F. A. Gerritsma

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 - NIJMEGEN

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

Fotografie op elk gebied
Speciaal adres voor amateurs
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. - Nijmegen

BREDA

JOS. DRIESSEN
BREDA
Fabriek van
Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten
Specialiteit:
„BATAAFKWASTEN"
Nederlandsch Octrooi No. 46996

ARNHEM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Steunt ons blad

Koopt niet in jodenzaken

De MISTHOORN-UITGAVE

HET LIED VAN LEVIE

bevat de avonturen van den jood Levie Schellevis, op rijm verteld en met ca. 100 illustraties verlucht.

Op meesterlijke wijze beeldt de auteur in zijn verhaal de jodenheerschappij der democratie uit.

Uitv. op zwaar kunstdrukpapier
Prijs slechts f 0,65, fr. h. f 0,71

K 2745